

அகிலா கோவிந்த்

வெண்ணிலா
நாவல்

ரூ.15/-

கனிகை நெஞ்சமடி...

இனிமை

கண்டேனடி ...!

1

அகிலா கோவிந்த்

மைவிழிக் கண்கள், வில் புருவங்கள், வரிசையான முத்துப்பற்கள். செவ்விதழ்களுக்கிடையே பளிச்சிடும் புன்னகை கீற்று என சட்டென மறைவிலிருந்து ஒரு அழகு தேவதை அப்படி வெளி வந்தது கண்டு ஒரு கணம் பிரமித்து போனான்.

இவளையா இந்த தங்கச் சிலையையா ஊமை, ஊனம், என்று நினைத்தோம்?

“யார் நீங்கள்?”

தங்கச் சிலையின் செவ்விதழ் அசைந்து அவன்காதில் இன்பத்தேன் குரல் பாய்ந்தது போல் பரவசமானவன் ஒரு கணம் பேச வார்த்தைகள் வராமல் அந்த பிரமிப்பு பார்வையும் பார்த்தான்.

அவளது கண்களும் படபடத்தன.

வந்தவனும் சாதாரணமானவன் அல்ல.

நல்ல ஆறடி உயரத்தில் நெடுநெடுவென கம்பீரமாய் நின்று கொண்டிருந்தான். தீர்க்கமான பார்வை. களையான வசீகர முகம், முரட்டு மீசையின் கீழ் இறுக்கமில்லாமல் சிரித்தபடி இருக்கும் உதடுகள் நல்ல உடற்கட்டுடன் கூடிய திடமான தேகம். என தன்னையறியாமல் அவனை அளவெடுத்துக் கொண்டிருந்தவன் சட்டென குனிந்தான்.

என்ன இது... எவனோ ஒரு அந்நியன் இவனைப் போய் இந்தப் பார்வை பார்க்கிறேனே?

குனிந்த பார்வையோடு தரை தாழ்த்தி விட்டு மெல்ல பார்வையை நிமிர்த்தியபோது அவன் அவளையே குறுகுறுப்பாய் ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

என்ன தைரியம் அவள் வீட்டுக்குள்ளே வந்து அவளையே இந்தப் பார்வை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறானே?

“என்ன வேண்டும் உங்களுக்கு?”

குரலை உயர்த்திக் கேட்டாள் அவள்.

‘அட’ என்பது போல் அவனது புருவம் உயர்ந்தது. தனது புன்னகையை பெரிதாக்கியவன். “இவ்வளவு தெளிவாய் பேசுகிற நீங்கள் எதற்காக கதவு மறைவில் ஒளிந்து கொண்டு எனக்கு பதில் சொல்லாமல்...” என்று இழுத்தவன் “எதற்காக இந்த பயம்?” என கேட்கவும் அவள் துணுக்குறத்தான் செய்தாள்.

“அது...அது.. ” என்று திணறியவள் “எனக்கு பயம் ஒன்றுமில்லை....” என்றாள் ரோசத்துடன்.

“பின்... என்ன என்னைப் பார்க்க வெட்கமா?” அவள் இம்முறை திகைத்துத்தான் போனாள். இவன் என்ன அவள் கட்டிக் கொள்ள இருக்கும் மாப்பிள்ளையா? என்ன துணிச்சல் வெட்கப்படுகிறாயா... என வெட்கமில்லாமல் கேட்கிறானே?

“ஹலோ மிஸ்டர்...” என மறுபடியும் குரலை உயர்த்தி முறைத்தவள் “நீங்கள் யார்? என்ன விஷயம்?” என்றாள் கறாராய்.

அவள் கோபமாய் கண்களை உருட்டி கேட்டதற்கு “ஹப்பா இப்போது தான் டிரெய்ன் தண்டவாளத்தில் ஏறி இருக்கிறது.” எனச் சொல்லியபடி நிதானமாய் பெருமூச்சு ஒன்றை விட அவள் திகைத்தாள்.

ட்ரெய்னா.. தண்டவாளமா? என்ன உளறுகிறான் இவன்?

அவள் விழிகள் விரிய திகைத்துப் பார்ப்பதை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு விளக்கம் கொடுத்தான் அவன்.

“இந்த ஊர் மலையம்பட்டி... ஓரளவு பட்டிக்காடுதான். ஆனால், பள்ளி, கல்லூரி, கணினி மையம், இண்டர்நெட் சென்டர் என விஞ்ஞான வளர்ச்சிகள் எல்லாம் இங்கு வந்துவிட்டதுதானே? இன்னமும் கிராமப்புற பைங்கிளிபோல் ஒரு ஆணைப் பார்த்துப் பேச பயப்படுவதும் எதோ கட்டிக் கொள்ளப் போகிற மாப்பிள்ளைபோல்... அவனைப் பார்த்து நாணிக் கோணி வெட்கப்படுவதும் ” என அவன் பாட்டுக்கு சொல்லிக் கொண்டு போக அவள் சட்டென இடைமறித்தாள்.

“நான் ஒன்றும் பயப்படவோ வெட்கப்படவோ.. இல்லை....”

“பின் எதற்காக அப்படி கதவு மறைவிலேயே பதில் சொல்லாமல் நின்று கொண்டிருந்தீர்களாம்.”

“அப்பா வீட்டில் இல்லை. சத்தம் இல்லை என்றதும் நீங்கள் புரிந்து கொண்டு போய் விடுவீர்கள் என்ற எண்ணத்தில்....” என்றவள் அவசரப்பட்டு தான் உண்மையை உளறிவிடோமே என உதட்டையும் கடித்தாள்.

“ஏன் .. அதை தாங்கள் தங்கள் திருவாயைத் திறந்து சொல்லிவிட வேண்டியதுதானே. அதற்குத்தான் என்ன தயக்கம்? என்ன வெட்கம்?”

என்ன .. இவன்? யாரோ முன்பின் தெரியாமல் வீட்டினுள் நுழைந்து கொண்டு விட்டால் பெரிய வாத்தியார் போல் அவளுக்கே புத்தி சொல்லி பாடம் நடத்திக் கொண்டு .. யாரிவன்? எதற்காக இப்படி லெக்சர் அடித்து அறுக்கிறான்?

“ஹலோ.. யார் நீங்கள் முதலில் அதைச் சொல்லுங்கள் என்றாள் ஏறக்குறைய மிரட்டலாகவே?”

அவள் நினைத்தது போலவே பேசினான் அவன்.

“உங்களுக்கு பாடம் நடத்தும் அளவுக்கு நான் வாத்தியார் தான் இந்த ஊர்க் கல்லூரி லெக்சரர் தான் போதுமா?”

அவன் சொல்வது உண்மையோ பொய்யோ எப்படிக் கும் போகட்டும் ஆனால் யாரோ ஒருவன் வந்து இப்படி வம்பிழுப்பது போல் பேசிக் கொண்டு சுர்ரென கோபம் தாக்க “ஹல்லோ மிஸ்டர் நீங்கள் யாராக வேண்டுமானாலும் இருந்து விட்டுப் போங்கள் ஆனால் இங்கு....” என துடித்தவள் மறுபடியும் பேச விடாமல் இடைமறித்தாள்.

“என் பெயர் மிஸ்டர் இல்லை தினகரன் அதுவும் பொன் தினகரன்.”

“பொன் தினகரன் ... என அவன் உச்சரித்தது அவளது கோபத்தை மீறி அவளுக்கு சிரிப்பை வரவழைத்து விட்டது. வெறும் தினகரன் கிடையாதாம். பொன் தினகரனாம்! அது என்ன பொன்?”

“என்ன சிரிக்கிறீர்கள்?” என்றான் அவன் குபீர்ச் சிரிப்பைப் பார்த்து.

“அது.. என்ன பொன் தினகரன்? இந்த பொன்னை வைக்க வேண்டிய இடத்தில் பூவை வைக்க வேண்டும் என்பார்களே.. அந்தப் பொன்னா?” என்றாள். அது அவன் தந்தையின் முதலெழுத்துப் பெயராய் இருக்கும் என்று தெரிந்தும் வேண்டுமென்றே.

அவன் மறுப்பான் என நினைத்தவளுக்கு அவன் அழகாய் தலையாட்டியது ஆச்சரியப்படுத்தியது.

“கரெக்ட்! நீங்கள் சொல்லும் அதே பொன் தான்! என்றான் அவன்.”

அவனும் வேண்டுமென்றே பேச்சை வளர்க்கிறான் என்றால் அவளும் முன்பின் தெரியாத அவனிடம் இப்படி லுசுத்தனமாய் ஏதேதோ உளறிக் கொட்டி சிரிக்க ஆரம்பித்து விட்டாளே!

சட்டென நிறுத்தி பற்களை கடித்தாள்.

“ஹலோ யார் நீங்கள்? என்ன விஷயம்?” அவன் மறுபடியும் அவள் சீறி முதல் கேள்விக்குப் போவதைக் கேலியாய் பார்த்தான்.

“ம்ம்... முதலில் அதைச் சொல்லுங்கள்” என்றாள். மீண்டும் ஒரு மிரட்டல் குரலில்.

அவனும் இம்முறை சீரியஸாகியது போல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு, “மதிப்பிற்குரிய மேடம் என் பெயர் பொன் தினகரன் புதிதாய் மாற்றலாகி வந்திருக்கும் கல்லூரி லெக்சரர். பள்ளித் தமிழாசிரியரான உங்கள் தந்தையிடம் பேசிவிட்டு தான் வருகிறேன். உங்கள் வீட்டு மாடிப் போர்ஷனைப் பார்க்க வேண்டும் அதற்கு சாவி வேண்டும் எடுத்து தருகிறீர்களா?”

“அப்படியானால் மாடிப் போர்ஷன் வாடகைக்கு?” அவள் இழுத்தபடி நிறுத்தினாள்.

அவன் தலை வேண்டுமென்றே டான்ஸ் ஆடியது.

“அதே... அதேதான்! இப்போது புரிந்ததா?”

“இதை முதலிலேயே கேட்டிருக்கலாமே?”

“நீங்களும் முதலிலேயே கேட்டிருக்கலாமே?” அவளைப் போலவே இழுத்துப் பேசிக் காட்டினான்.

இனி இவனிடம் வார்த்தை கூட பேசி விழித்து நிற்க கூடாது என்பது போல் உட்புறம் திரும்பியவள் மின்னல் வேகத்தில் வந்து சாவியை நீட்டினாள்.

சாவியை வாங்கிக் கொண்டான்.

போவது போல் கிளம்பி விட்டு அப்படியே சட்டென திரும்பினான்.

“உங்கள் பெயரை நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா?”

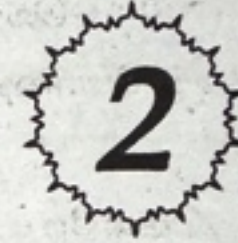
மறுபடியும் கொக்கி போட்டு பேச்சை இழுக்கப் பார்க்கிறான். மாட்டிக் கொள்ளக் கூடாது.

முகத்திலடித்தாற்போல் சொல்லி விரட்டி விட வேண்டும்.

“என் பெயர் மக்கு பிளாஸ்திரி.”

சொல்லியபடி டப்பென உள் கதவை சாத்திக் கொண்டு மறைந்தாள் அவள்.

“மக்கு பிளாஸ்திரியா? பொருத்தமான பெயர்தான்!” அவன் முணுமுணுத்து விட்டு அகலும் போது அவன் காதுகளில் அந்தக் க்ருக் சிரிப்பொலி கேட்டது.

பொன் தினகரன் சென்று அரை மணி நேரம் ஆகிவிட்டது. மதுமதிக்குத் தான் இருப்பு கொள்ளவில்லை. பிஞ்சு விரல்களை முழுவதும் குவித்து மறு கையில் ஓங்கிக் குத்திக் கொண்டபடி குறுக்கும் நெடுக்குமாய் நடமாடினாள்.

இந்த அப்பாவிடம் எவ்வளவு முறை சொல்லியாயிற்று மாடிப் போர்ஷனை எல்லாம் வாடகைக்கு விட வேண்டாம் என்று.

கேட்டால் தானே? அப்படி என்ன வாடகையை அந்த எதுவோ சொன்னானே... ஆங் பொன் தினகரன் கொடுத்து விடப் போகிறான்? ஒரு ஆயிரம் இல்லை ஆயிரத்து ஐநூறு... அவ்வளவு தானே?

அதற்காக தினம் தினம் அவளும், காலேஜ் பர்ஸ்ட் இயர் படிக்கும் அவள் தங்கை சிங்காரியும் ஆடிப் பாடிக்

கொட்டமடிக்கும் மாடிப் பகுதியை வாடகைக்கு விட்டு விடுவதா? பின் அவர்கள் சுதந்திரம் பறி போய்விடுமே? அப்பாவுக்கே தெரியாமல் அத்தனை லூட்டிகள் பண்ண முடியாதே. செஸ் ஆட்டத்தில் ராணிக்கு செக் வைப்பது போல் இந்த தினகரன் வாடகைக்கு வந்து அவர்களது மொத்த சந்தோஷத்திற்கும் செக் வைக்கப் பார்க்கிறானே!

விட்டு விடுவாளா... அவள்?

விடக்கூடாது!

எரிச்சல் மிகுதியாய் யோசித்தவளுக்கு இன்னும் பாட்டுக் கிளாஸ் சென்ற தங்கை சிங்காரி திரும்பாதது மேலும் எரிச்சலை கிளப்பியது.

விழிகள் மேலேற உதட்டைக் கடித்த படி யோசித்தவளுக்கு வாசல் கேட்டின் கிரீரென்ற சப்தம் உற்சாகமூட்டியது.

சிங்காரி தான் கேட்டை எப்போதும் இப்படி இழுத்து திறப்பாள். சாத்துவாள்.

ஜன்னல் போல் இருந்த சிறிய மாடக் கதவை திறந்து பார்த்தாள்.

சிங்காரியே தான்!

என்ன அநியாயம்! இது அவள் ஆசை ஆசையாய் பிறந்த நாளுக்கு அப்பாவிடம் சண்டை போட்டு வாங்கிய பளபளப்பான மயில் நிற சுடிதாரை அவளுக்குத் தெரியாமல் போட்டுக் கொண்டு இந்த சிங்காரி சென்றிருக்கிறாள்? அதுவும் பாட்டு கிளாக்கு! அவளே இதுவரை இரண்டு முறை தான் உடுத்தி

விட்டு பத்திரமாக பீரோவில் பாதுகாத்து வருகிறாள். அதை அவளுக்குத் தெரியாமல்?

கோபம் கோபமாய் கொதித்தது இதற்காக சிங்காரியுடன் சண்டை போட நினைத்தவள் மறுகணமே மாறினாள்.

சண்டை போட இது சமயமல்ல! முதலில் முக்கியம் மிகமிக அவசரமானது இந்த தினகரன் விஷயம்தான்! ஒரு புறம் அவர்களது இனிய சுதந்திரம் பறிபோகிறது மறுபுறம் தினகரனைப் பார்த்தாலே சரியான லொட லொட கேஸாக பட்டது. அவன் மட்டும் மாடிப் போர்ஷனுக்கு வந்து விட்டால் அவ்வளவுதான்.

அதனாலேயே கதவை திறந்தவள் சிங்காரியை இன்முகமாவே வரவேற்றாள்.

அவளை விட மூன் வயது இளையவள் கல்லூரியில் முதல் வருடம் கால் வைத்திருப்பவள். அக்காவைப் போல் அபார அழகு இல்லாவிட்டாலும் பார்த்து மெச்சும் படியான வசீகர அழகு தான் சிங்காரிக்கு. ஆனால் குறும்பில் சுட்டித்தனத்தில் அக்காவையே மிஞ்சி விடுவாள் சிங்காரி. அதனாலே உள்ளே போலியாய் பயத்தில் நடுங்குவது போல் பொங்கி சிரிப்பை அடக்கிய படி நடந்து கொண்டே நுழைந்தவள் அக்காள் சுடிதாரை கபளீகரம் செய்ததற்கு கோபப்படாமல் சிரிப்பதை பார்த்து அதிரத்தான் செய்தாள்.

இந்த சிரிப்பை நம்ப முடியாதவளாய் மதுமதியின் கையைப் பற்றி கிள்ளிப் பார்க்கவும் செய்தாள். ஐயோ அக்கா! நடப்பது நிஜமா? உனக்கு கோபம் வரவில்லை? உன் புது சுடிதாரை எடுத்ததற்கு குதிகுதியென குதிக்காமல் ஈயென

இனித்துக் கொண்டு நிற்கிறாய்? வெயில் அதற்குள் உன் நடுமண்டைக்கு வந்து விட்டதா? என்ற படி வெளியேதலை திருப்பி ஆகாயத்தை கேலியாய் பார்த்து அவள் பின்னல் தலையில் லேசாக ஒரு தட்டு தட்டிச் சிரித்தாள் மதுமதி.

கூடவே கண்களை உருட்டி லேசான எச்சரிக்கை ஒன்றையும் விடுத்தாள்.

“இந்த முறை சரி. இனியொரு முறை என்றால் என்னிடம் கேட்டுத்தான் சுடியைத் தொட வேண்டும் அதுதான் நல்ல பிள்ளைக்கு அடையாளம்.”

“சரிக்கா! இனி நல்ல பிள்ளையாய் நடந்து கொள்கிறேன்.”

இருபுறமும் தலையைச் சாய்த்து உடம்பொடு ஆட்டினாள் சிங்காரி.

அவள் குறும்பை ரசித்து சிரித்த மதுமதி மறுகணமே சிரியஸானாள்.

“வேறொரு முக்கியமான விஷயம் இருக்கிறது சிங்காரி.”

“என்ன விஷயம் அக்கா...”

அவள் சொன்னதும் சட்டென யார் அந்த லூசு என்றாள் சிங்காரி.

அப்படிச் சொல் கரெக்டாக சொல்லி விட்டாய் அவன் சரியான லூசுதான்! என்றபடி சிங்காரிக்கு கை கொடுத்து மகிழ்ச்சியானவள் மடமடவென விஷயத்தை சொன்னாள்.

சிங்காரிக்கு வாய் பிளக்கும் அதிர்ச்சியானவள் மறுகணமே பற்களை கடித்தாள்.

“இந்த அப்பாவிடம் எத்தனை முறை சொல்லியாயிற்று

வாடகைக்கெல்லாம் மாடிப் போர்ஷனை விட வேண்டாமென்று கேட்காமல் இப்படி பிடிவாதம் செய்கிறாரே!”

கைகளைப் பிசைந்த படி சிங்காரி சொல்ல அவள் தோள்களைத் தட்டினாள் மதுமதி.

அப்பாவைச் சொல்லி பிரயோசனமில்லை நாம் சொன்னாலும் கேட்கமாட்டார் வேறு ஏதாவது செய்தாக வேண்டும்.

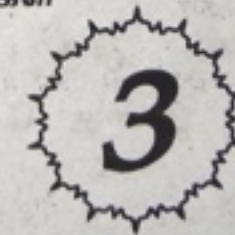
“வேறு என்ன செய்ய?”

“ஏதாவது யோசி?”

“என்னால் அதைத்தான் செய்ய முடியாதே! கைகளை விரித்து சிங்காரி சிரித்தாள்.”

“என்ன சொல்கிறாய் நீ?”

“அப்பா தான் அடிக்கடி என்னைத் திட்டுவாரே... படிப்பு ஏறாத மரமண்டை என்று. அதனால் இந்த மரமண்டையில் அப்படியெல்லாம் யோசிக்க முடியாது. நீயே யோசி!” இருரும் யோசிக்க ஆரம்பித்தார்கள்

இருவரும் அலறும்படி தான் தினகரன் கையில் அந்தப் பாம்பைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்திருந்தான். அது சிறு வகை சாரைப் பாம்பு.

ஐயோ....பா...ம்...பு! அலறலுடன் இருவரும் அதிர்ந்து

எழுந்தே விட்டனர். அதிலும் சிங்காரி ஒரு படி மேலே போய் நடுங்கவே ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

அக்...கா...நீ... சொன்ன தி...தி...தினகரன் இவர்தானா? என்றாள் பற்கள் தந்தியடிக்க.

மதுமதியும் அரண்டுதான் போயிருந்தாள் தினகரன் கையில் பாம்புடன் வந்து நிற்பான் என அவள் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை. வார்த்தைகள் வராமல் சிங்காரியின் கேள்விக்கு வெறும் தலையசைப்பை மட்டுமே பதிலாக்கினாள்.

ஆனால் தினகரன் அவர்கள் இருவரையும் பார்த்து இயல்பாக சிரித்து ஒன்றும் பயப்படவேண்டாம். இது பல் பிடுங்கிய சாரைப் பாம்புதான். நான் உயிரியல் துறை லெக்சரர் என்பதால் கல்லூரி ஆய்வுக் நடத்திற்கு இப்படி ஒரு பாம்பு தேவைப்பட்டது. வழியில் பாம்புப் பிடாரன் ஒருவனைப் பார்த்தேன். அவனிடம் விலை பேசி வாங்கிவிட்டேன். நீங்கள் ஒரு பழைய சாக்குப் பை இருந்தால் கொடுங்கள் இதை பேக் செய்து வைத்துக் கொள்கிறேன்.

என கடையில் கேக் வாங்கியதைப் போல் சர்வ சாதாரணமாய் பேசியபடி அவன் கேட்க நடுங்கி வெளிறியிருந்த சிங்காரி ஒரே தாவலில் உள்ளே ஓடி அரிசிச் சாக்குப் பையை எடுத்து அவனிடம் நீட்டினாள்.

தினகரன் அதை வாங்கி விரித்தவன் நிதானமாய் அந்தச் சாரைப் பாம்பை அதனுள் லாவகமாக போட்டு சாக்கின் முனையை முறுக்கினான். மதுமதி இம்முறை தேவையறிந்து கயிறு ஒன்றை எடுத்து நீட்டினாள்.

அதை வாங்கி கோணியைக் கட்டியவன் நிமிர்ந்து ஆமாம் இது யாரென்று சொல்லவே இல்லையே. நீங்கள் தங்கையா? என்றான் குசலம் விசாரிப்பது போல மதுமதிக்கோ ஒரே எரிச்சல்!

ஹலோ முதலில் அதை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்புங்கள்... உங்களுக்குப் போய் மாடிப் போர்ஷனை வாடகைக்கு விட நினைத்தாரே அப்பா.. கத்திய மதுமதி முடித்திருக்கவில்லை. அதே புன்னகையுடன் குறுக்கிட்டான் அவன். ம்ம்... சொல்ல மறந்துட்டேன் கோயில் வாசல் படிக்கட்டில் அப்பா உட்கார்ந்திருந்தார். அவரைப் பார்த்து எல்லாம் பேசி விட்டேன். வீடு பிடித்திருக்கிறது என்றும் அட்வான்சும் கொடுத்து விட்டேன். மாதம் ஆயிரத்து ஐநூறு வாடகையாம். ஐந்தாம் தேதிக்குள் வாடகையை கொடுத்து விட வேண்டுமாம். அப்பா சொன்ன எல்லாவற்றுக்கும் ஒகே சொல்லி விட்டேன். ஆக இன்று முதல் நான் உங்கள் மாடிப் போர்ஷனின் வாடகைதாரர். அதனால் என மறுபடியும் நிறுத்தி இருவரையும் ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டு அந்த மரியாதையுடன் என்னை நடத்துங்கள் நடந்து கொள்ளுங்கள். என்றான் அழுத்தமான குரலில்.

ஐயோ! அப்பா நினைத்தது போல் அட்வான்ஸ் வாங்கிவிட்டாரே!

மதுமதி திகைக்க, என்ன சொல்வது புரிகிறதா? என்றான் அவன் அதே குரலோடு.

இம்முறை சிங்காரி சுதாரித்து விட்டாள்.

புரிகிறது வாடகைதாரர் சார் இனி நாங்கள் உங்களை மரியாதையோடு நடத்துவோம். நீங்கள் உங்கள் மாடிப் போர்ஷனுக்கு செல்லலாம். இந்த மரியாதை உங்களுக்குப் போதுமல்லவா வாடகைதாரர் சார்? என ராகம் தொனிக்க கேலிக் குரலில் சொல்லி சிங்காரி முடிக்க தினகரனுக்கு திகைப்புத்தான்.

அக்காவிற்கு தங்கை தப்பாமல் பிறந்திருக்கிறாளே! என மனதுக்குள் நினைத்தவன் நிமிர்ந்து. இந்த மரியாதை போதும் உங்கள் பெயர் என்ன அதையாவது தெரிந்து கொள்ளலாமா? என்றான்.

சிங்காரி சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு, அக்கா ஏற்கனவே சொன்னது போல் அக்கா பெயர் மக்கு பிளாஸ்திரி, நான் மக்காத பிளாஸ்திரி. இந்த விபரங்கள் போதுமா வாடகைதாரர் சார்? என்றதும்.

ம்ம்... போதும் ...போதும்..! இவர்களிடம் பேசி ஜெயிக்க முடியாது என்பது போல்தினகரன் நடந்தான்.

அவன் அப்படி தலையை தொங்கப் போட்டவாறு

நடப்பதைப் பார்த்த சிங்காரி அக்கா பார்த்தாயா? நான் போட்ட பிளேடில் ஆள் என்னமாய் பயந்து விட்டான் பார். என்றாள் உரக்க நகைத்தவாறு.

ம்ம்...இதற்கு பயந்தால் போதாது. மேலே நாம் செய்து வைத்திருக்கும் திருவிளையாடல்களுக்கு ஆள் பயப்பட வேண்டும். பயப்படுவானா?

ஏனக்கா...அதில் சந்தேகம்?

இல்லை சிங்காரி ...நாம் எலியையும், பெருச்சாளியையும் காட்டி பயமுறுத்தப் பார்க்கிறோம். அவன் என்னடானா பாம்போடு வந்து நிற்கிறான். அவனாவது இதற்கு பயப்படுவதாவது?

ம்ம்...பார்ப்போம்...என்ன தான் நடக்கிறது என்று!

இருவரும் அரை மணி நேரம் உன்னிப்பாக காதுகளைத் தீட்டியபடி காத்திருந்தார்கள்.

படபடவென உருட்டல் சப்தம்..டம்டம் இடி சப்தம் கிறீச் கிறீச் என இழுபடும் சப்தம். கடைசியாய் நச் சென்ற சத்தத்தோடு எல்லாம் நின்று விட்டது.

பின்புறம் ஏதோ விழுவது போல் சொத்தென கேட்க கொல்லைப்புற கதவை திறந்து பார்த்தார்கள்.

ஒரு பெரிய குப்பை கிடங்கை மூட்டை போல் கட்டி மேலிருந்து பின்புற சேரிப் பகுதியில் வீசியிருந்தான். எல்லாமே இரு சகோதரிகளும் பொறுக்கி எடுத்து சேகரித்த

குப்பைகள் தான்! அனைத்தையும் முப்பது நிமிடங்களில்
அவ்வளவையும் சுத்தம் செய்து விட்டான்.

அட்டா.. என்ன இது!

அவர்கள் திகைத்து கொண்டிருக்கையிலே மேலிருந்து
படபடவென்று இறங்கி வந்தவன் ஈயென இளித்தபடி
மறுபடியும் தரிசனம் கொடுக்க எரிச்சலாகினர் அக்கா தங்கை
இருவரும்.

என்ன விஷயம்?

ம்..ம்..குப்பைகளைச் சுத்தப்படுத்தி விட்டேன். கதவு
தாழ்ப்பாளை ஸ்குருடி ரைவர் கொண்டு சரிபடுத்தி
விட்டேன். நான் பிடித்து வந்த பாம்பிற்கு உணவாய்
அருமையான மூன்று பருத்த எலிகள் வேறு கிடைத்தது.
அவைகளைப் பிடித்து பாம்பிற்கு உணவாய் போட்டு
விட்டேன். இனி...

அவன் நிறுத்த, ஐயோ! நம் எல்லாத் திட்டங்களையும்
உடைத்து தவிடு பொடியாகி விட்டானே! என அவர்கள்
இருவரும் திகைத்து மூர்ச்சையாகும் அளவுக்குப்
போய்விட்டார்கள்.

அவன் தினகரன் விட்டப்பாடில்லை.

இனி என் உணவிற்குத்தான் நான் சமையல் செய்தாக
வேண்டும். அரிசி எல்லாம் ரெடியாகத் தான் இருக்கிறது.
கொஞ்சம் புளியும், வத்தலும் கொடுத்தால் எளிமையாக

ரசம் வைத்து விடுவேன் தருகிறீர்களா? என்றான் அவன்.

அவர்களுக்குப் பலத்த அதிர்ச்சிதான்!

என்ன இவன் ... ரொம்ப நாள் பழகியது போல்
உரிமையுடன் ..கொடுத்து வைத்தவன் மாதிரி கேட்கிறான்
என இருவரும் ஆத்திரத்துடன் அரிசிப்பற்களைக் கடிக்க.
சிங்காரி மறுபடியும் முந்திக் கொண்டு, நீங்கள் கேட்ட
வத்தல் இல்லை, ஆனால் புளி இருக்கிறது என்றாள்.
அவனோ குறும்பு மின்ன அப்படியா தாருங்கள் என்றான்.

அதுவும் நீங்கள் நினைக்கிற புளி இல்லை. இது புளி
காட்டில் அலைந்து திரிந்து ரொம்பவும் சேட்டை பண்ணிக்
கொண்டிருந்ததை பிடித்து வீட்டின் பின்புற மரத்தில் கட்டி
வைத்திருக்கிறோம். வேண்டுமானால் நீங்கள் அதை கூட்டிச்
செல்லலாம் வாடகைதாரர் சார்.

மதுமதி குபுக்கென சிரிக்க அவனும் சேர்ந்து தான்
சிரித்தான்.

நல்லதொரு நகைச்சுவை உணர்வு உங்களுக்கு
இருக்கிறது என்றான் சிரிப்பினூடே.

உங்கள் பாராட்டு பத்திரத்திற்கு மிகமிக நன்றி
வாடகைதாரர் சார். என மறுபடியும் சொல்லி அந்த
இடத்தையே குலுங்க வைத்தாள் சிங்காரி.

பின் தினகரன் சிரிப்பை நிறுத்தி தோள்களை குலுக்கி
முடியைச் சிலுப்பிக் கொண்டவன் அவர்கள் இருவரையும்

ஒருவித அலட்சியப் பார்வை பார்த்தவாறே நடக்க ஆரம்பித்தான்.

இந்த ரெண்டு வாண்டுகளும் எந்த வண்டுகளிடம் வசமாய்சிக்கப் போகிறதோ?ம்ம்...

அவன் அலுத்தபடி முணுமுணுத்தது காதில் அரைகுறையாய் விழுந்தாலும் அதற்கும் பதிலடியாய் அப்படி எந்த கரு வண்டிடம் வசமாய் சிக்கியதும் உங்களுக்கு கண்டிப்பாகச் சொல்லி அனுப்புகிறோம் வாடகைதாரர் சார்! என மீண்டும் கத்த. வெளி கேட்டை தாண்டிக் கொண்டிருந்த தினகரன் அதற்கும் ஒரு புன்னகையை பதிலாக்கியபடி நடந்தான்.

அவன் போனதும் இருவரும் ஒருவரையொருவர் நெருங்கிக் கட்டிக் கொண்டனர்.

ஐயோ... என்னக்கா.. இது இவன் பொல்லாத அசகாயகுரனாய் இருப்பான் போல் நம் திட்டத்தையெல்லாம் தவிடுபொடியாக்கி விட்டானே! இனி நம் ஞாயிற்றுக்கிழமை கொண்டாட்டங்கள் அனைத்தும் அவ்வளவு தானா? எல்லாவற்றையும் மறந்து விடவேண்டியது தானா?

அவள் கேட்டதற்கு மதுமதி பதில் சொல்லாமல் தனது விழிகளை விரித்து வில்லான புருவம் மேலேற சிந்தனைக்குப் போனாள் மதுமதி. பின் சிங்காரியை நம்பிக்கையுடன்

பார்த்தவள், இன்னமும் ஒரு வழி இருக்கிறது சிங்காரி என்றாள்.

சிங்காரி கொஞ்சம் வளைந்து அவள் கழுத்தை அப்படியே கட்டிக் கொண்டவள் மதுமதியின் கழுத்தில் ஊசலாடியபடியே அது என்னக்கா அப்படி ஒரு வழி? எனக்குத் தெரியாத வழி? என்றாள்.

அப்பாவிடம் கேட்டுப் பார்ப்போம். அவன் பாம்பெல்லாம் வைத்திருக்கிறான் பயங்கரமானவன் என சொல்லிப் பார்ப்போம்.

அவள் சொல்லி முடிப்பதற்குள் மஹிம் நோ சான்ஸ் அதெல்லாம் நடக்காத காரியம். அப்பாவின் பிடிவாதத்தைப் பற்றி உனக்குத் தெரியாதா? அப்பா இதை எல்லாம் காது கொடுத்தும் கேட்க மாட்டார்.

பின் என்ன தான் செய்வது?

எனக்கு ஒரு வழி தோன்றுகிறது.

என்ன வழி சொல்லு?

இப்படி வழியைத் தேடி யோசிப்பதற்குப் பதில் பேசாமல் சண்டைக்காரன் காலிலேயே விழுந்து விட்டால்? சிங்காரி நிறுத்த ஆத்திரமானாள் மதுமதி.

என்ன அவனிடம் போய் கொஞ்சச் சொல்கிறாயா...நீ? சினமாய் கேட்டவளின் தோள்களைத் தட்டினாள் சிங்காரி.

கெஞ்சிப் பார்தால்தான் என்ன? என்றவள் கூடவே

எத்தனையோ வேஷம் போடுகிறோம். இப்படி ஒரு கெஞ்சல் வேஷம் போட்டால் குறைந்தா போய்விடுவோம்? என்றதும் மதுமதி யோசித்தபடி தலையாட்டத் தான் செய்தாள்.

ஆனால் அன்று மாலை அவர்கள் போட்ட கெஞ்சல் நாடகத்திற்கு அவன் சம்மதித்து விலையாய் ஒன்றைக் கேட்க .. அதை கேட்டவர்கள் அப்படியே கொதித்துப் போயினர்.

சிங்காரி சொன்னது சரியாகத்தான் இருந்தது.

ஒரு மணி நேரத்தில் சிவ...சிவா... என்றபடி சிவ பழமாய் கோயிலில் இருந்து வீடு திரும்பியிருந்தார் தந்தை தில்லைநாயகம்.

மதுமதிக்கு ஒரு நப்பாசைதான்!

அப்பா.. மாடிப் போர்ஷனுக்கு நீங்கள் அனுப்பிய ஆள் என ஆரம்பித்ததுமே தில்லை நாயகம் தலையை தட்டிக் கொண்டு, அட்டா.. சொல்ல மறந்து விட்டேனே அந்த தம்பி வந்து சாவி வாங்கிக் கொண்டு போயாயிற்றா? ரொம்பவும் நல்ல பிள்ளையாய் தெரிகிறது. பெயர் தினகரனாம். கல்லூரி லெக்சரர் வேலை. ஆனால் ஆன்மீகத்தில் அவருக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு என்னைப் பார்க்க

வந்தவர் அப்படியே பிரகாரத்தில் மனமுருக இறைவனை நினைத்து அரை மணி நேரம் உட்கார்ந்து விட்டார். அட்வான்ஸ் பணம் ஐயாயிரத்தையும் உடனே கையில் கொடுத்து விட்டார். அதானல் அவருக்கு வேண்டிய உதவிகள் எதுவானாலும் இருவரும் தயங்காமல் செய்யுங்கள்புரிகிறதுதானே?

தந்தை கணீர் குரலில் சொல்லி கேட்க மதுமதி தன் திகைப்பை மறைத்துக் கொண்டு பலமாய் தலையாட்டினாள்.

இந்த தினகரன் பவே ஆள்தான்! தந்தையையே குல்லா போட்டு ஆன்மீகத்தில் நாட்டம் இருப்பது போல் காட்டி... அவரை தினகரன் புராணம் பாட வைத்து விட்டானே..! இவனைச் சும்மா விடக்கூடாது. இவனுக்கு சரியானபாடம்புகட்டியே ஆக வேண்டும்.

பற்களை ஆத்திரமாக கடித்தபடி சிங்காரி பக்கம் போனாள்.

மாலை தந்தை வெளியே செல்லும் சமயத்தில் தினகரன் மீது அடுத்த தாக்குதலை நடத்த சகோதரிகள் இருவரும் திட்டமிட்டனர்.

அதன்படி வழக்கம் போல் மணி ஐந்து அடித்ததும் தில்லைநாயகம் காலாறநடந்து வர கிளம்பிவிட்டார்.

அவர் அகன்றதும் சிங்காரி திரும்பி மதுமதியிடம்

பஞ்சரிக்க... மதுமதி ஒருவித தயக்கத்தோடு, போயும், போயும் அவனிடம் கெஞ்சுவதா? என்றாள் புதுவித யோசனைதோன்றியவளாய்.

அட என அவள் தோள்களை தன் தோள்களாலேயே இடித்த சிங்காரி. என்னக்கா நீ.. இந்தப் பயம் பயப்படுகிறாய்? நாம் என்ன நிஜமாவா கெஞ்சப் போகிறோம்? எத்தனை சினிமாக்கள், டி.வி நாடகங்கள் பார்த்திருப்போம். அதிலிருந்து சின்னதாய் ஒரு பிட்டை எடுத்து வெளியே விட்டால் ஆள் அப்படியே நம்மை நம்பி விடுவான். அத்தோடு அப்படி நாம் கெஞ்சுவது நம்மை தவிர வேறு யாருக்கும் தெரியப் போவதில்லை என்பதால் பெரியதாய் நம் மானம் ஒன்றும் கப்பலேறியும் விடாது. ஆகையால் கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தால் இதுதான் வழி.. அப்படி எப்பாடு பட்டாவது கெஞ்சிக் கிஞ்சி அவனை மாடிப் போர்ஷனில் இருந்து வெளியே தள்ளிவிட்டால் நம் சுதந்திரமும் பறிபோகாது. வழக்கம் போல் நாமும் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் ஜாலியாய் கொட்டமடிக்கலாம். என்ன?

சிங்காரியின் நீண்ட லெக்சருக்கு மம்...சரி என அரை மனதோடு தலையாட்டிக் கிளம்பினாள் மதுமதி.

இருவரும் கொஞ்சம் கண்களில் மை, முகத்தில் பேஸ் கிரீம் உதடுகளில் லிப்ஸ்டிக் சாயம் என ஒரு சின்ன மேக்கப்புடன் (அழகாய் போய் கெஞ்சினால் தான் ஆள்

மயங்குவான் என்ற சிங்காரியின் யோசனைப்படி) கிளம்பினார்கள். படிகளில் ஏறப் போனவர்கள் மாடிப் போர்ஷனின் முன்புறத் திண்டில் கண்களை மூடி அமர்ந்தபடி டேப் ரிக்கார்டரில் பாட்டுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அவனது ஹாய்யான நிலையைக் கண்டு அதிரவே செய்தனர்.

என்ன துணிச்சல் ஏதோ அவன் வாங்கி கட்டிய சொந்த வீடு போல் அல்லவா திண்டில் உருண்டு புரண்டு கொண்டிருக்கிறான். ஆத்திரமாய் அவர்கள் பற்களை கடிக்கும் போதே கேட்ட கொலுசு சப்தத்தில் கண்களைத் திறந்த தினகரன் டக்கென பாட்டை நிறுத்தினான்.

அவன் கண்களில் மின்னல் வெட்டியது போல் ஓர் ஆச்சரியம் புருவங்கள் உயர்த்தி அவர்கள் இருவரையும் பார்த்தான்.

அடடா இரண்டு அழகுப் பதுமைகள் என்னை தேடி என ஆரம்பித்தவன் சட்டென நிறுத்தி குறும்புப் பார்வையாய் அதற்குள் இருவரும் கருவண்டு வேட்டைக்கு கிளம்பியாயிற்றா? என்றான்.

அவர்கள் இருவரும் புரியாமல் விழிக்கவே செய்தனர்.

புரியவில்லை? நான் காலையில் சொன்னே வாண்டுகள் வண்டுகளிடம் சிக்கப் போவதாய்... அது என

ஞாபகப்படுத்தி விட்டு ஹாஸ்யத்தை கண்டது போல் பெரும்சிரிப்பொன்றையும் சிரித்தான்.

பார் இவனை இவனிடம் போய் கெஞ்சுவா? என்பது போல் மதுமதி சிங்காரியின் பக்கம் திரும்பி முறைத்தாள்..

அவளைப் பார்வையாலேயே அமைதிப்படுத்திய சிங்காரி தினகரன் பக்கம் திரும்பி கனம் மதிப்பிற்குரிய வாடகைத்தாரர் சார் அவர்களே நாங்கள் இருவரும் உம்மிடம் ஒரு உதவி கேட்டு வந்திருக்கிறோம். செய்வீர்களா? என்றாள் நேரிடையாய் விஷயத்திற்கு வந்தவளாய்.

ஆயினும் தினகரன் குறும்பை விடவில்லை.

ஆஹா உதவியா தாராளமாய் கேளுங்கள் பெண்கள் அதுவும் உங்களைப் போன்ற அழகான பெண்கள் உதவி கேட்டால் என் நெஞ்சப் பகுதியில் இருக்கும் இந்த இதயத்திற்கு தாங்காது. அப்படியே கண்ணீர்விட்டபடி அழுது விடும். பார்க்கிறீர்களா? அவன் தன் டி சர்ட்டை உயர்த்திக் காட்டியபடி மறுபடியும் சிரிக்க மதுமதி விரல்களால் உள்ளங்கையை அழுந்தக் குத்தி ஆத்திரத்தை அடக்கினாள்.

சிங்காரியோ வாடகைதாரர் சார் நாங்கள் விஷயத்தை சொல்லலாமா என்றாள் அதே பவ்யத்துடன்.

ம்ம் சொல்லுங்கள் என்றன் அவன் ஆணையிடுவது

போல்.

மடமடவென விஷயத்தை கெட்டினாள் சிங்காரி. எவ்வித சலனமில்லாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்த தினகரனின் முகம் நிமிர்ந்து பெரும் யோசனைக்குப் போனது.

இருவரும் தேர்தல் முடிவை எதிர்பார்க்கும் வேட்பாளர் போல் அவன் முகத்தையே ஆவலாய் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மௌனம் கலைந்தான் தினகரன்.

ஆக நான் மாடிப் போர்ஷனில் இருப்பது உங்களுக்கு இடைஞ்சல் காலி செய்ய வேண்டும் அப்படித்தானே?

அதேதான் அதே ன் வாடகைதாரர் சார்?

ம்ம்..சரி ஞாயிற்றுக்கிழமை நீங்கள் எப்படி எல்லாம் கொட்டமடிப்பீர்கள் அதைச் சொல்லுங்கள் என்றான் நேர் பார்வையுடன்.

ம்ம் அது அது என சிங்காரி தயங்கியவள் அதுவெல்லாம் எதற்கு வாடகைதாரர் சார் ஏதோ நாங்கள் பெண் பிள்ளைகள் எங்களுக்கேற்றாற் போல் எதையாவது விளையாடிக் கொண்டு என இழுத்தாள் சிங்காரி.

அதை நானும் என்ன தான் என்று தெரிந்து கொள்கிறேனே.

அவன்குறுக்கிட்டுக் கேட்டதும் இதைத் தெரிந்து இவன் என்ன செய்யப் போகிறான்? என நினைத்தவள்

மதுமதியைப் பார்த்தாள்.

சொல்கிறோம் சொன்னால் நீங்கள் காலி பண்ணி விடுவீர்களா? என்றாள் மதுமதிகறார் குரலில்.

ம்ம்.. முதலில் சொல்லுங்கள் நானும் உடனேயே என்னுடைய நல்ல முடிவைப் பதிலாகச் சொல்கிறேன் என்றாள்.

சிங்காரி மறுபடியும் மடை திறந்தாள்.

செஸ் ஸ்நாக்கரில் ஆரம்பித்து பாடுவது, விதவிதமான உடைகளை உடுத்தி டான்ஸ் ஆடுவது, நாயர் கடையில் திருட்டுத்தனமாய் புரோட்டா வாங்கி சாப்பிடுவது வரை ஒன்று விடாமல் சொல்லி முடித்தாள்.

அவ்வளவுதான் வாடகைதாரர் சார் எங்கள் ரகசியத்தை எல்லாம் சொல்லி விட்டோம். உங்கள் முடிவைச் சொல்லுகிறீர்களா?

சிங்காரி கேட்டும் தினகரன் எந்தவித பதிலும் சொல்லாதவனாய் அவர்கள் இருவரையும் மாறி மாறி ஒரு விதப்பார்வை பார்த்தான்.

ம்ம் பதிலைச் சொல்லுங்கள் என்றாள் மதுமதி முறைப்புடன் விரட்டலாய்.

வாடகைதாரர் சார் உங்களை உங்களைத் தான் கேட்கிறோம் என்று சிங்காரி குரலில் குழைவைத் தடவிக் கொண்டாள்.

இம்முறை தினகரன் டக்கென வாய் திறந்து அதிரும் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தவன் வலையில் சிக்கிய இரண்டு புள்ளிமானகள் என உச்சரித்து விட்டு சிரிப்பைத் தொடர அவன் அதிரடிச் சிரிப்பையும் அவன் முகம் போன விஷமமான போக்கையும் கண்டு அதிரவே செய்தனர் இருவரும்.

எனது பதிலைச் சொல்லட்டுமா? அதுவும் உங்கள் குரலிலேயே? என்றபடி மறுபடியும் இருவரையும் உற்று நோக்கி ஆழமான பார்வைப் பார்த்தான்.

இருவரும் விழிகளை விரித்து விழிக்கத் தான் செய்தனர்.

என்ன உளறுகிறான்? பதிலை நம் குரலிலா

தினகரன் குறுஞ்சிரிப்பு பொங்க திரும்பி தன் கைப் பக்கத்தில் இருந்த அந்த டேப்ரிக்காடரின் விசையை அழுத்தினான்.

மறுகணமே அதிர்ந்து அரண்டு போனார்கள் இருவரும்.

டேப் ரிக்கார்டரில் இருந்து மதுமதியின் குரல் கூடவே சிங்காரியின் முழுப் பேச்சும் அவள் விவரித்த ஞாயிற்று கிழமை கொண்டாட்ட ரகசியம் முழுவதும் பதிவாகியிருந்தது.

பாவி பேசிய முழுவதையும் டேப் ரிக்கார்டரில்

எப்போது பதிவு பண்ணித் தொலைத்தானோ
தெரியவில்லையே. என்ன செய்வது.

எப்போது கையை டேப் ரிக்கார்டரில் வைத்தான்
எப்போது பட்டனை அழுக்கினான் அதை கவனிக்காமல்
உணராமல் இருந்திருக்கிறோமோ.

அவன் அடக்க முடியாமல் சிரிப்பை நிறுத்த
திணறினான்.

இது அநியாயம் அக்கிரமம் எங்களுக்குத் தெரியாமல்
எங்கள் பேச்சை டேப் செய்து கொண்டு சரியான பிளாக்
மெயில்.

இருவரும் பெரும் குரலில் அலறத்தான் செய்தனர்.
கொதிப்பு பொங்க.

அவன் கைகளை உயர்த்தியபடி உஷ் என வாயில் விரல்
வைத்தவன் கூச்சல் போடாதீர்கள் இது பிளாக் மெயில் தான்
இனி என்னிடம் வந்து காலி செய் அது இது என நீங்கள்
தொந்தரவு செய்தால் பின் இந்த டேப் ரிக்கார்டரின் குரல்
உங்கள் தந்தையின் காதுகளில் ஒலிக்க ஆரம்பித்து விடும்.
புரிகிறதா? இனி இப்படி சில்லரைத்தனமாய் விளையாடாமல்
உங்கள் வேலையை மட்டும் கவனிக்க வேண்டும். இல்லை
என்றால் நான் பொல்லாதவனாகி விடுவேன்.

ஆள் காட்டி விரலை உயர்த்தி கடுமையாய்
எச்சரித்தான் அவன்.

தினகரனின் உருட்டலில் அவன் எச்சரித்த விதத்தில்
துண்டைக் காணோம் துணியைக் காணோம் என்பது போல்
தான் அரண்டு கீழே ஓடி வந்து விட்டனர் இருவரும்.

ஐயோ சாமி மனிதனா இவன்? பெரியகிரிமினலாக
இருக்கிறானே. இவனிடமெல்லாம் இனி நம்முடைய பருப்பு
வேகாதப்பா.

அலுத்தபடி சொன்னாள் சிங்காரி.

மதுமதிக்கும் பெரிய அதிர்ச்சிதான்.

எவ்வளவு எளிதாய் கெட்டிக்காரத்தனமாய்
அவர்களது கையை வைத்தே அவர்களது கண்ணைக்
குத்தப்பார்க்கிறான். பவே ஆள் தான் என்றாள் அவள்.

பவே ஆள் மட்டுமல்ல படு மோசமான கேடி ஏமாற்று
மன்னன். தெருப் பொறுக்கி என என்ன பட்டம்
வேண்டுமானாலும் அவனுக்கு கொடுக்கலாம். என்றபடி
பற்களைக் கடித்த சிங்காரி இனி அவ்வளவுதானே வேறு
வழிகள் இல்லை தானே? நாம் தோற்று
விட்டோமேயக்கா.. என்றாள் ஆற்றாமையோடு.

மதுமதியும் சோகமாய்த்தான் தலையாட்டினாள்
கூடவே அவளுக்கு புதிதாய் பயம் ஒன்றும் தோன்றியது.

மிரட்டியவன் அதே வேகத்தில் அவர்களிடம் மாட்டி
வைக்க அப்பாவிடம் டேப்பை போட்டுக் காட்டி
விட்டால்?

சிரித்தாள் சிங்காரி.

அப்படியெல்லாம் அந்த ஆள் செய்ய மாட்டான்
என்றாள்.

எதை வைத்து சிங்காரி சொல்கிறாய்?

எல்லாம் இந்த ஆண்கள் சைக்காலஜிதான்
பொதுவாய் இவனைப் போன்ற ஆண்களுக்கெல்லாம்
பெண்களை மட்டும் தட்டி குதிரையேறிக் கொண்டிருக்க
வேண்டும். அதில் அப்படி ஒரு அற்ப சந்தோஷம்
அவர்களுக்கு.

அப்படியானால் நம்மை மாட்டி விட
மாட்டான். ஆனால் தொடர்ந்து அந்த காஸ்ட்டைக் காட்டி
மிரட்டிக் கொண்டே இருப்பானோ?

ம்ம் அப்படித்தான் திட்டம் தீட்டியிருப்பான்.
அதற்குள் அந்த காஸ்ட்டை நாம் கைப்பற்ற வேண்டும். அந்த
டேப் ரிக்கார்டரையும் சுத்தியலை வைத்து சுக்கு நூறாக
உடைத்து விட வேண்டும். சிங்காரி ஆத்திரமாய் சொல்ல
வேகமாய் தலையசைத்து அதை மறுத்தாள் மதுமதி.

ம்ம் அதெல்லாம் சரிபட்டு வராது. நாம் மறுபடியும்
மாட்டிக் கொள்வோம். வேறொரு நல்ல வழியைத் தேட

வேண்டும் என்றபடி யோசனைக்குப் போனாள் மதுமதி.

அவர்களது தலையைப் பிய்க்கும் யோசனை அன்று
இரவு முழுவதும் தொடர்ந்தது.

மறு நாள் ஒரு சிறு டெம்போ வண்டியில்
மரச்சாமான்கள், ஸ்டீல் கட்டில் என தினகரனின்
உடைமைகள் அனைத்தும் ஊரிலிருந்து வந்திறங்கி விட்டது.

ஐயோ அக்கா பாரேன் சாமான்கள் கூட வந்தாயிற்று
இந்த ஓட்டை உடைசல்களையெல்லாம் வைத்து மாடிப்
போர்ஷனை நிரப்ப போகிறான். இனி ஜென்மத்திற்கு
அவனைக் காலி பண்ண வைக்க முடியாது. அத்தோடு நம்
கதியும் அதேகதிதான் டேப்பைக் காட்டி காட்டியே
மிரட்டுவான். நம்மைப் பணிய வைப்பான். இன்னும்
என்னவெல்லாம் திட்டம் தீட்டி வைத்திருக்கிறானோ?

லபோதிபோ வென வயிற்றில் அடிக்காத குறையாய்
அலறத்தான் செய்தாள் சிங்காரி.

அவளை அடக்கி அமைதிப்படுத்தினாள் மதுமதி.

பொறு சிங்காரி அப்படியெல்லாம் நம் கையை மீறி
ஒன்றும் நடக்காது நடக்கவும் விடமாட்டேன். ஆனால்
ஒன்றை மட்டும் ஞாபகம் வைத்துக் கொள் தப்பி தவறி கூட
மாடிப் பக்கம் போய் விடாதே அந்த ஆள் முகத்தில் விழித்து
விடாதே.

ஐயையோ நான் போகவே மாட்டேன்ப்பா என்று

மறுபடியும் அலறினாள் சிங்காரி.

அன்றைய காலைப் பொழுது அப்படி பதைப்பிலேயே போகிறதென்று பார்த்தால் மதியம் அவர்களை மேலும் பதைபதைக்க வைத்தது பூர்ணம் அத்தையின் வருகை.

பூர்ணம் அத்தை தில்லைநாயகத்தின் ஒரே சகோதரி மற்ற சொந்தங்கள் எல்லாம் சிறு, சிறு மனஸ்தாபங்களால் விட்டுப் போய்விட பூர்ணம் ஒருத்தி தான் அவர்களுக்கு ஒரே சொந்தம் என ஆகிப் போனாள்.

பூர்ணத்திற்கு ஒரே மகன். நெடு, நெடு வென உயரத்துடன் ஒட்டடைக்குச்சி போல் இருக்கும் அந்த முஞ்சிக்கு எழிலரசன் என்று இப்படி ஒரு பெயரா என சதா மதுமதியும், சிங்காரியும் கலாய்த்துவிடும் அளவுக்கு அப்பாவியான சுபாவம். முப்பது வயதை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தாலும் வயதிற்குரிய பக்குவம் இல்லாததாலும், அவனையே கிண்டலடித்தாலும் அதற்கும் கெக்க, பிக்க வென சிரிக்கும் இளிச்சவாய்த்தனம்.

அத்தை அந்த இளிச்சவாய்த்தனத்தை கூட பார் என் மகனுக்கு எப்போதும் சிரித்த அழகு முகம் என பெருமையடிக்கும் போது ஆமாம் ஆமாம் அத்தை நீங்கள் சொல்வது சரிதான் மாமாவிற்கு நீங்கள் மன்மதராஜன் என்று கூட பெயர் வைத்திருக்கலாம் பாருங்கள் எங்களை இப்படி சிரித்து சிரித்தே மயக்குகிறார் என சிங்காரி அடிகடி

கிண்டலடிப்பது உண்டு.

அது கூடப்புரியாமல் அத்தையும் இரண்டு பேரில் யாராவது ஒருவர் மயங்கினால் சரி அவனும் டபக்கென மூணு முடிச்சி போட்டு விடுவான் நம் சொந்தமும் விட்டு போகாது என்ன சொல்கிறீர்கள்? என்பாள் அத்தையும் சந்தடிச் சாக்கில் அவர்களது எண்ணத்தை அறியும் நோக்கில்.

அப்போது பட்டென பேச்சில் உள்ளே புகும் மதுமதி குறும்பாக அத்தை மாமா மூன்று முடிச்சி போடக்கூடாது இரண்டு முடிச்சிதான் போட வேண்டும். அப்படி போட அவர் சம்மதித்தால் எனக்கும் சம்மதம் தான் என்பாள்.

சிங்காரி மட்டும் விடுவாளா?

அத்தை எனக்கும் மூணு முடிச்சு வேண்டாம் மாமா நாலு முடிச்சு போட வேண்டும். அப்படியானால் எனக்கும் ஒ.கே. தான்.

பூர்ணம் அவர்கள் பேசுவது கண்டு திகைத்து விழிப்பாள்.

என்ன அத்தை விழிக்கிறீர்கள்? புரியவில்லை? எங்கள் இருவருக்கும் உங்கள் மகன் எழிலரசனைக் கட்டிக் கொள்ள தீராத ஆசை சம்மதம். உடனே தந்தையிடம் பேசி ஏற்பாடு செய்கிறீர்களா?

சிங்காரி மறுபடி கத்தலாய் பேசும் போது தான் அவர்கள் இருவரும் தன் மகனையும், தன்னையும்

கிண்டலடிக்கிறார்கள் என்பது பூர்ணத்திற்குப் புரியும்.

அதிலும் சிங்காரி ஒருபடி மேலே போய் அதை நீங்கள் நீங்களாகவே அப்பாவிடம் ஒழுங்காய் பேசி கல்யாணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள் இல்லையென்றால் நாங்கள் மாமாவை இழுத்துக் கொண்டு வீட்டை விட்டு ஓடி விடுவோம். என கலாய்க்க ஆரம்பித்ததும் போலியாய் அவளும் வெகுண்டு போங்கடி கழுதைகளா கேலியா செய்கிறீர்கள்? இருங்கள் ஒருநாள் நடக்கத்தான் போகிறது. உங்கள் இருவரில் ஒருவருக்கு நானே மாமியாராய் வந்து உங்களை நையப் புடைத்து பெண்டை கழற்றுகிறேனா இல்லையா என்று அவளும் அடிக்க வருவது போல் விரட்டுவாள். பொங்கும் சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் இருவரும் துள்ளிக் குதித்து மான்களாய் ஓடுவர்.

அத்தை பூரணத்திற்கு தன் மகன் எழிலரசனைப் பற்றி தெரியாததல்ல. பிறந்தது முதலே அவன் சுபாவமே அப்படித்தான். சோம்பேறித்தனமும் அப்பாவிக் களையும் ஒன்று சேர்ந்த குணம் அவனுக்கு.

அதனாலேயே இளம் வயதிலேயே கணவனை நோய் ஒன்றில் பறிகொடுத்தாலும் இந்த அப்பாவியை வளர்க்க வேண்டிய பெரும் பொறுப்பு இருக்கிறதே... என குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டாள். வீட்டு வருமானத்திற்கு அப்பளம், வாடாம், முறுக்கு, சீடை என அத்தனை எண்ணெய் பலகாரங்களையும், சுடசுடச் சுட்டு பக்கத்து மிட்டாய்

கடைகளில் விற்க போட்டு சேர்த்தாள்.

மகனை எப்படியாவது டிகிரி வரைப் படிக்க வைக்க வேண்டும் என்பது அவளது பெரும் ஆசை, லட்சியம், கனவு. ஆனால் அவனோ எட்டுக்கு மேல் இனி எனக்கு சுட்டாலும் படிப்பு வராது அப்பளம், வாடாம் என்று போட இனிநானும் கூட வருகிறேன் என தொழிலுக்கு வந்து விட்டான். படிக்காவிட்டால் என்ன உன்னை பெரும் தொழிலதிபராய் ஆக்கிக் காட்டுகிறேன் என மீசையில் மண் ஓட்டாத குறையாய் மீண்டும் முஷ்டியைத் தட்டிக் கொண்டு ஒரு சிறு கடை பிடித்து பட்சணங்களை எல்லாம் வைத்து எழிலரசனை கல்லாவில் உட்கார்த்தி வைத்து கடை முதலாளியாகவும் ஆக்கிப் பார்த்தாள். ஆனால் அங்கும் வியாபாரத்தை சரியாகக் கவனிக்காமல் பாதிநேரம் குறட்டை விட்டுத் தூங்க முறுக்கு வியாபாரமும் படுத்தது. கடையை இழுத்து மூட வேண்டியதாயும் ஆயிற்று.

சரி இவன் இதற்கெல்லாம் சரிப்பட்டு வரமாட்டான். அடுப்பு முன்னால் உட்காரத்தான் லயக்கு என பூர்ணம் முடிவு செய்து தன் பக்கத்திலேயே தன் அசிஸ்டெண்டாக வைத்துக் கொண்டாள்.

ஆனாலும் அவளுக்கு அந்த ஆசை விட்டபாடில்லை. எழிலரசன் அப்பாவிதான் ஆனால் எந்த வம்பிற்கும் போகாத நல்லவன் தானே? அவனுக்கு ஏன் உன் பெண்ணைக் கொடுக்க கூடாது? என தில்லைநாயகத்திடமே

உரிமையுடன் கேட்டுப்பார்த்தான்.

எந்த விஷயத்திலும் தெளிவாய் பட்டாணி போல் உடைத்துப் பேசும் தில்லைநாயகமும் அப்படியே வெளிப்படையாகப் பேசினார். இதோ பார் பூர்ணம் என் மகன் மீது எனக்கு எவ்வித குறைவான அபிப்பிராயமும் கிடையாது. ஆனால் கட்டிக்கொள்ளப் போவது நான் இல்லையே. என் மகள்தானே? அதனால் அவர்களது சம்மதம்தான் முக்கியம். அவர்களில் யாராவது உன்மகனை கட்ட சம்மதம் என்றால் உடனே அடுத்த முகூர்த்தத்திலேயே மேளம் கொட்ட வைத்துவிடுகிறேன். போதுமா?

சகோதரனின் பதில் வாயடைத்துப் போனாள் பூர்ணம் சதா எழிலரசனை கேலி செய்யும் இந்த வாண்டுகளாது அவனைக் கூட்டிக் கொள்வதாவது? என அத்தோடு அந்த நினைப்பையும் மூட்டைக் கட்டி வைத்து விட்டாள்.

அந்த பூர்ணம் அத்தை தான் மலையம் பட்டியில் இருந்து நாற்பது கிலோ மீட்டார் தூரத்திலிருக்கும் வாமனூர் கிராமத்திலிருந்து மகன் எழிலரசனுடன் அன்று கிளம்பி வந்து விட்டாள்.

அடா அறுவை வந்தாயிற்று. இனி அவ்வளவுதான் என சிங்காரி காதுபடவே முணுமுணுத்து கதவை திறந்தாலும் அறுபத்தைந்து வயது பொக்கை வாயுடன்

சிரிக்கத்தான் செய்தாள் பூர்ணம்.

அறுவை இல்லையேடி அத்தை சொந்த உடன் பிறப்பையும் உங்களையும் பார்க்க ஒடோடி வந்திருக்கிறேன். அப்படியே உங்களுக்கு ஆசையாய் வயிறு புடைக்க தின்ன முறுக்கு, சீடை, புட்டு என ஒரு பெட்டி பலகாரங்களை கொண்டு வந்திருக்கேன்டி என்றப எழிலரசன் தூக்கி வந்த பெரிய டின்ன்களை காட்டினாள்.

அதற்கும் சிங்காரி குறுகுறுப்புடன் ஆமாம் ஆமாம் கடைளில் விற்காத சரக்கை எல்லாம் சேர்த்து எடுத்துக் கொண்டு வந்தாயிற்று. இனி எங்கள் இருவர் வயிற்றையும் குப்பைத் தொட்டியாய் ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டியது தான்... சரிதானா அத்தை? என குரல் குழைய கேட்டவளின் இடையே புகுந்த மதுமதி ஐயோ சிங்காரலி அத்தை வந்தது வராததுமாய் அவர்கள் மனதை நோகடிக்காதே.

என கரிசனமாய் சொல்வது போல் சொல்லிவிட்டு உண்மையில் அத்தை இவ்வளவு பலகாரங்களை முறுக்குச் சமாச்சாரங்களை ஏன்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பது எனக்கு மட்டும் தான் தெரியும் என்றாள் அக்கறையுடன்.

ஐயோ சொல்லக்கா என்ன காரணம்?

அது அது சிங்காரி நம் வீட்டு எலிகளுக்கு பெருச்சாளிகளுக்கும் சரியான உணவு இல்லை. உணவுப் பஞ்சம் ஏற்பட்டுள்ளது என அப்பா மூலம் தெரிந்து கொண்டு

அத்தை கொண்டு வந்திகிறார்கள். அதைப் போய் குறை கூறுகிறாயே? என பொங்கிய சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு பேச பூரணம் இவள்தனக்காக பரிந்து வந்து பேசப் போகிறாள் என நினைத்து ஏமாந்த கோபத்தில் அடக் கழுதைகளா நீங்கள் திருந்தவே மாட்டீர்களா? இந்த அதையை கிண்டல்செய்து பாடாய் படுத்துகிறீர்களே... உங்களை என்ன செய்கிறேன் பார். என விரட்டுவது போல் தனது கனத்த உடம்பைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடுவது போல் பாவனை செய்ய சிட்டாய் பறந்தார்கள் சகோதரிகள்.

அன்றும் வழக்கம் போல் அதைச் சீண்டி கூத்தடித்துவிட்டு எழிலரசன் பக்கம் திரும்பினார்.

அட்டா நம் மன்மத ராசனை கவனிக்கவே இல்லையே என்னமாய் அழகு கூடி இருக்கிறது பார் நிறம் கூட மாநிறத்தில் இருந்து தக்காளி போல செந்நிறத்தில் என சிங்காரி குளிர் பேச்சை தட்டி விட அதை அப்படியே நம்புபவனாய் தன் முட்டை கண்களை விரித்து அவர்களைபார்த்தான் எழிலரசன்

நிஜமாகவா... நிஜமாகவா சொல்கிறீர்கள் என்றான் முகத்தில் ஒருவித வெட்கத்தை ஓட விட்டுக் கொண்டு.

அட ராசாவுக்கு வெட்கத்தைப் பாரேன். இந்த வெட்கத்தில் மன்மதன் அழகு இன்னமும் கூடி விட்டதே என மதுமதியும் சேர்ந்து கொள்ள எழிலரசன் நிஜமாகவே அதையும் நம்பி நாணிக் கோணி கொண்டிருந்தான். அதை

பார்த்து இதை காண கோடி கண்ணல்லவா வேண்டுமென குதி போட்டுக் கொண்டிருந்தனர் சகோதரிகள்.

இப்படி கேலியும், கும்மாளமுமாய் எழிலரசனை கூத்துப் பண்ணிக் கொண்டிருந்த வேளையில் தான் தில்லைநாயகமும் வீட்டினுள் நுழைந்தார்.

தந்தையைக் கண்டதும் கப்சிப் ஆக அவரே கேட் வரை கேட்டிருந்த கும்மாளக் குரலை ஞாபகப்படுத்தி நொடியில் நடந்ததைப் புரிந்து கொண்டார்.

அதற்கேற்றாற்போல் எழிலரசனும் கால்களை விரித்து போஸ் கொடுப்பது போல் பேக்கு மாதிரி விழித்து நிற்க மதுமதியையும் சிங்காரியையும் முறைத்தவர் இதுவெல்லாம் தவறு என்று கூட உங்களுக்குத் தெரியாதா? மம் போங்கள் இனியாவது அவரை மரியாதையுடன் நடத்துங்கள் என்றார் விரட்டலாய்.

சரியப்பா என பய பக்தியாய் சொல்லிக் கொண்டு இருவரும் ஓடினர். அதிலும் சிங்காரி ஓடும் போது யாரும் பார்க்காத வண்ணம் எழிலரசனைப் பார்த்து கண்ணடிக்க வேறு செய்தாள்.

அவர்கள் அகன்றதும் எழிலரசன் தில்லைநாயகம் பக்கத்தில் வந்து அவரது கையைப் பிடித்துக் கொண்டான் மாமா சிங்காரி ரொம்ப நல்லவள் எனக்கு அவளைப் பிடித்திருக்கிறது என்றான்.

தில்லைநாயகம் அதை காதிலே வாங்காதவர் போல் மாப்பிள்ளை எப்போது வந்தீர்கள்? சாப்பிட்டீர்களா என்றெல்லாம் பேச்சை மாற்றி குசலம் விசாரிக்க ஆரம்பித்தார்.

அதற்குள் உள்ளிருந்து பூரணமும் வந்து விட்டாள்.

வா..பூர்ணம் என முகம் முழுவதும் புன்னகையுடன் வரவேற்ற தில்லைநாயகத்தை வாஞ்சையுடன் தான் பார்த்தாள் பூர்ணம் அட அதற்குள் என்னமாய் மெலிந்து விட்டாய்? என்னதான் ஆயிற்று உனக்கு? என அக்கறையாய் கேட்ட சகோதரியின் அன்பை நெகிழ்ச்சியாய் பார்த்த தில்லை நாயகமும் எல்லாம் உன்னைக் காணாததால் சகோதரி தோற்றத்தில் மெலிந்து விட்டேன் போலும் என்றார் குறும்பாய்.

அட நீயும் அந்த வாண்டுகள் போல பேச ஆரம்பித்து விட்டாயா? நல்ல ரசனையப்பா உனக்கு என வியப்பு காட்டி அதிசயித்தாள் பூர்ணம்.

அதற்குப் பின் உட்கார்ந்து ஊர்க்கதைகள், வியாபாரப் பேச்சுக்கள் என ஒன்று விடாமல் அத்தனை விஷயங்களையும் மணிக்கணக்காய் பேசினார்கள்.

கடைசியில் பூர்ணம் தான் ஞாபகம் வந்தவளாய் குரலை மெலிதாக்கிக் கொண்டு, மதுமதியும் சிங்காரியும் முன்புறம் இருப்பதை உறுதி செய்து கொண்டு அப்புறம்

தில்லை நம்ம மதுமதி எப்படி இருக்கிறது? அவள் எல்லாவற்றையும் கெட்ட கனவு போல் மறந்து விட்டாள் தானே? என்றாள்.

அதுவரை சிரிப்புடன் இருந்த தில்லைநாயகத்தின் முகம் சோகத்திற்கு மாறியது. மெல்ல தலையாட்டினார்.

ம்ம் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன் பழையபடி துள்ளிக் குதித்து ஓடித்தான் நடமாடுகிறாள்... ஆனாலும் அவள் மனதில் ஆறாத ரணம் போல் அந்த நினைப்பு இருக்கத்தானே செய்யும்? அவள் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை என்றாலும் கூரான கத்தி போல் அவ்வப்போது உள் மனதை கிழித்துப் பார்க்கத்தானே செய்யும்? மறக்கக்கூடிய சம்பவங்களா அவை? என்றார் குரல் கம்மி உடைவது போல்.

நம் வீட்டுப் பெண்ணிற்குப் போய் இப்படி ஒரு அசம்பாவித சம்பவம் நடந்து விட்டதே எல்லாம்விதிதான்.

தன் பங்கிற்கு நொடித்தபடி கவலை பொங்க கன்னத்தில் கை வைத்துக் கொண்டாள் பூர்ணம்.

மறுநாள் வழக்கம் போல் காலையில் சிங்காரியும் மதுமதியும் கோவிலுக்கு கிளம்பினர். மேலிருந்து யாரோ

சொடுக்கிடும் சப்தம் உணர்ந்து நிமிர்ந்தார்கள் தினகரன் பால்கனிப் பக்கம் நின்று சொடுக்கிட்டு அவர்களை மேலே வரும்படி சைகை செய்து கொண்டிருந்தான்.

இருவருக்கும் ஒரே ஆத்திரம்.

திமிரைப் பாருக்கா நேற்று முளைத்த கத்தரிக்காய் நடமை கை சுண்டி கூப்பிடுகிறது? சிங்காரி பற்களைக் கடிக்க மதுமதியும் விழிகளை விரித்து முறைத்தாள்.

அவன் தினகரனோ மம் வாருங்கள் என்பது போல் மறுபடியும் உதட்டைச் சைவு செய்தான்.

என்னதான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் இவன்? என கொதித்தவர்களாய் மடமடவென மாடியேறிப்போய் அவன் முன்னின்றனர்.

என்ன? என்பது போல் எரிமலைப் பார்வையை வீசி தினகரனோ கைகளைக் கட்டியபடி முறுவலைக் கூட்டியவள் புருவங்களையும் உயர்த்தினான்.

இருவரும் பேசாமல் போனால் எப்படி?

அவன் கேட்பது புரிந்தாலும் இல்லையே இருவரும் சளசளவென பேசிக் கொண்டோனோ போனோம் பார்க்கவில்லை? என்றாள் சிங்காரி வெடுக்கென.

அவன் பார்வையில் உஷ்ணத்தை கூட்டினான்.

விளையாட்டு வேண்டாம். தப்பை செய்து விட்டு அதற்கான தண்டனையை வாங்காமல் நீங்கள் இருவரும்

நடையைக் கட்டினால் எப்படி?

தப்பா? எதைச் சொல்கிறீர்கள்?

தெரியாதது போலவே முகத்தை வைத்துக் கொண்டு இருவரும் கேட்க அவன் பதில் சொல்லாமல் ஆட்காட்டி விரலால் ஷெல்ஃபில் இருந்த டேப் ரிக்கார்டரைக் காட்டினான்.

இப்போது புரிகிறதா?

புரிகிறது.

என்ன புரிகிறது?

பெண்பிள்ளைகளிடம் மிரட்டல் செய்யும் உங்கள் வீரம் புரிகிறது.

மம் இது மிரட்டல் இல்லை தண்டனை செய்த தப்பிற்கான தண்டனை அவன் அவசரமாய் குறுக்கிட்டு திருத்தினான்.

எங்களுக்குத் தண்டனை கொடுக்க நீங்கள் யார் சார்? மதுமதி முறைத்துக் கேட்க பதிலுக்கு அவனும் முறைத்தான்.

பின் அந்த முறைப்பையே புன்னகையாக மாற்றியவன் என்னை யாரென்று இன்னும் தெரியவில்லையா? நான் தான் நீங்கள் சொன்ன வாடகைதாரர் சார் என்றான்.

ஓஹோ!

மதுமதி இழுத்து சொல்ல பதிலுக்கு அவளைப்

போலவே இழுத்து ஒ...ஹோ...தான் என்றான்.

சரி வாடகைதாரர் சார், அப்படி உங்கள் தண்டனைதான் என்னவோ? அதையும் சொல்லி விடுங்கள்.

சிங்காரி குரலில் கேலியை ஏற்றினாள்.

ரொம்பச் சுலபம் தான் தினமும் காலை வந்து ஆஜராகி ஒரு தரிசனம் கொடுத்துவிட்டு போய்விட வேண்டியதுதான்.

என்னது?

அதாவது ஒரு விஷ அல்லது கை கூப்பலான வணக்கம் ஒன்றை தினம் என்னைப் பார்த்து போட்டுச் செல்ல வேண்டும் என அவர்கள் திகைப்பதைப் பார்த்து விளக்கினான்.

அட மாடியில் உட்கார்ந்திருக்கும் இந்த மைசூர் மகாராஜாவுக்கு தினமும் கைகூப்பலான வணக்கம் வேறா? சரிதான் செய்துவிட வேண்டியதுதான்.

நான் சீரியஸாய்ச் சொல்கிறேன்.

நாங்களும் சீரியஸாய்த்தான் கேட்கிறோம்.

கை கூப்பல் வணக்கத்தை இருவர் என ஆரம்பித்தவன் வேண்டாம் இருவரில் ஒருவர் கூட தினம் வந்து செய்தால் போதும் என திருத்தினான்.

அட தண்டனையில் திடீர் கரிசனம் வேறா?

அது வேறொன்றுமில்லை. பெண் என்றால் பேயும்

இறங்கு மென்று சொல்வார்கள் அதான் நானும் தண்டனையை இறக்கி விட்டேன்.

நீங்கள் பேய் என்று அப்படியாவது ஒத்துக் கொண்டால் சரி.

அது இன்னொரு பேய்க்கு உடனே புரிந்து விட்டால் அதுவும் சரி.

சிங்காரி கொடுக்க பதிலடிக்கு பதிலடியாய் உடனே கொடுத்தான் அவன்.

மதுமதி பேச்சை நிறுத்த சொல்வது போல் கைகளை உயர்த்தினாள் மிஸ்டர்.

என் பெயர் மிஸ்டர் இல்லை. தினகரன் என்றான் அவன் திரும்பவும் தெளிவான குரலில்.

எதற்கு வீணான சண்டைக்கு வருகிறீர்கள்?

சண்டைக்கு வந்தது நான் அல்ல நீங்கள் தான் வீட்டை காலி செய்யச் சொல்லி அடவடித்தனம் பண்ணியது நீங்கள் தானே?

அது எங்கள் சுதந்திரத்தை மீட்பதற்கு...

அதற்கு என் சுதந்திரத்தில் தலையிட்டது தவறு மேலும்

மறுபடியும் கைகளை உயர்த்தினாள் மதுமதி.

வீண் லெக்சர் வேண்டாம். என்னதான் சொல்ல வருகிறீர்கள்?

செய்த தவறுக்கு நீங்கள் தண்டனையை அனுபவிக்க வேண்டும். அப்படி அனுபவித்தால் அந்த காஸ்ட்டை உங்களிடமே திருப்பி கொடுத்து விடுகிறேன்.

அதாவது தினம் தினம் வந்து உங்களை கும்பிட்டு சலாம் செய்ய வேண்டும் அப்படிச் செய்தால் செய்த தப்பு சரியாகிவிடும்.

தப்பு சரியாகி விடும் அல்ல மன்னிக்கப்படும் என திருத்தினான் அவன்.

ஓ.ஹோ..

சிங்காரிக்கு திடீரென இன்னொரு சந்தேகமும் குமிழிட்டது.

இந்த தண்டனை தினம், தினமா அப்படி என்றால் ஆயுள் முழுக்கவா வாடகைதாரர் சாரே?

அப்படியில்லை சரியாக ஒரு வாரம் நாளை முதல் கணக்கு வைத்துக் கொள்வோம். நேரமாகிவிட்டது. என்றபடி மணியைப் பார்த்தவன் நீங்கள் போகலாம். எனக்கு நிறைய வேலைகள் இருக்கிறது என உள்புறமாய் திரும்பப் போனான் போனவன் சட்டென திரும்பி ஒன்று ஞாபகமிருக்கட்டும் என் தண்டனையை ஏற்காவிட்டால் அடுத்த நிமிடமே அந்த டேப் ரிக்கார்டரின் குரல் உங்கள் தந்தையின் காதுகளுக்கு சுப்ரபாதம் போல் போய்விடும். என்று கட்டு விரலைக் காட்டி எச்சரித்தபடி அவன் அகல

விக்கித்து நின்றனர் சகோதரிகள்.

இருவரும் விறுவிறுவென இறங்கி வந்து விட்டனர். ஆனாலும் அன்றைக்கு முழுவதும் ஒன்றும் ஓடவில்லை. வசமாய் ஆதாரத்துடன் போய் அவனிடம் மாட்டிக் கொண்டோமே? எனவும் வருந்தினர்.

அக்கா எதற்காக நாம் இப்படி மெனக்கெட வேண்டும்? அப்படி அந்த காஸ்ட் அப்பாவின் கையில் கிடைத்தால் தான் என்ன? என்றாள் சிங்காரி.

புரியாமல் பேசாதே என்றாள் மதுமதி.

புரிந்து தான் பேசுகிறேன் என்ன அப்பா நாம் ஞாயிற்றுக்கிழமை அடிக்கும் கூத்தைப் பற்றி தெரிந்து நம் வண்டவாளம் தண்டவாளத்தில் ஏறும் அப்பா கத்துவார். கோபப்படுவார். என்னை திரும்பவும் மரமண்டை மரமண்டை என்பார். உன்னை மறை கழண்டு விட்டதா இவளுடன் சேர்ந்து ஆட்டம் போடுகிறாயா? என்பார். இருவரும் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு கொஞ்ச நேரம் குனிந்து கொள்வோம். கொஞ்ச நேரம் அப்படியே நின்று விட்டால் நம் உடம்பில் மிச்சமிருக்கிற கொஞ்சுண்டு சூடு சொரணை கூட அப்படியே தப்பித்து வெளியே போய்விடும் பின் என்ன? எதற்கும் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை ஜாலிதான்.

சிங்காரி சொல்லிய படி கைகளைத் தட்டிச் சிரிக்க

அவள் பின்னந்தலையில் செல்லமாய் ஒரு குட்டு வைத்தாள் மதுமதி.

மக்கு மாதிரி பேசாதே நன்றாக யோசித்துப் பார்.

எப்படி? என்றாள் சிங்காரி.

அப்பா கோபப்படுவது அப்பாவிடம் வாங்கிக் கட்டிக் கொள்வது ஒன்றும் பெரிய விஷயமில்லை. நம் சுதந்திரம் நம் ஞாயிற்றுக்கிழமை கொண்டாட்டம் தொடர வேண்டும். அதனால் தந்தை நாம் ஞாயிற்றுக்கிழமை அடிக்கும் லூட்டிகள் பற்றி எதுவும் தெரியக்கூடாது.

ம்ம் நீ சொல்வது புரியவில்லை இன்னும் என் மரமண்டைக்குள் ஒரு டியூப் லைட் தான் பக்பக்கென அடிக்கிறது தெளிவாகவே சொல்லு.

சொல்கிறேன் மாடிப் போஷன் இல்லாவிட்டால் என்ன கிழே இங்கு இடமில்லையா? இந்த கட்டில் அந்த மர பீரோ பழைய நாற்காலி என எல்லாவற்றையும் ஒதுக்கி வைத்து விட்டால் விளையாட இங்கேயே இடம் கிடைத்து விடுமே இப்போது புரிகிறதா?

பலமாய் இருபுறமும் தலையசைத்தாள் சிங்காரி.

மதுமதி தொடர்ந்தாள் அதனால் தந்தைக்கு நமது ஞாயிற்று கிழமை விஷயம் கண்டிப்பாக தெரியக்கூடாது. அந்த பொல்லாத தினகரனும் அவன் சொன்னபடி நடந்தால் அந்த காஸ்ட்டை நம்மிடம் கொடுத்து விடுவதாகச்

சொல்லியிருக்கிறான். அதனால் வேறு வழியில்லை. ஆடுகிற மாட்டை ஆடித்தான் கறக்க வேண்டும் என்பது போல் அவன் சொன்னபடி ஆடி எப்படியாவது அந்த காஸ்ட்டை வாங்கி விட வேண்டும்.

அப்படியானால் அந்த தினகரனுக்கு ஒரு வாரம் தினம் தினம் சலாம் வைக்க வேண்டும்.

அப்படித்தான்..

நாளையில் இருந்து நான் செல்லட்டுமா?

நீ வேண்டாம் நானே செல்கிறேன். மதுமதி சொன்னதும் சிங்காரி விழித்துப் பார்க்க என் துடுக்கானவாய் அவனைக் கண்டால் சும்மா இருக்காது ஏதாவது வம்பு பேசிவிடும் பின் பிரச்சினை சிக்கலாகி விட்டால் அவன் தொடர்ந்து விரட்ட ஆரம்பித்து விடுவான்.

ம்ம்..அதுவும் சரி தான்

தலையசைத்து ஒப்புதல் தெரிவித்தாள் தங்கை மறுநாள் முதல் மதுமதி தினமும் அந்த வம்புக்கார பொல்லாத தினகரனுக்கு ஒரு வணக்கம் வைத்து விட்டு திரும்பிப் பாராமல் விறுவிறுவென நடந்து வர வேண்டியது எனவும் முடிவாயிற்று.

ஆனால் மறுநாள் மதுமதி அதுபோல் ஒரு வித இறுக்கத்துடன் இயந்திரமாய் அவன் முன்னால் போய் அந்த வணக்கத்தைச் சொல்ல அடடா வள்ளுவர் சொன்ன காதல்

பார்வை இதுதானோ? என்றான் தினகரன் அவளை அதிர வைத்தவாறு.

மனம் பரிதவித்தவனாய் கூனிக்குறுகி அவள் வரவை எதிர்பார்த்து நிற்பது போல் கைகளைக் கட்டியபடி தயாராய் நின்று கொண்டிருந்தான் தினகரன். கண்களில் அந்த குறும்பான குறுகுறுப்போடு!

விழி விரிய அவனை உற்றுப் பார்த்தவள், மறுகணமே அவன் பார்வையைச் சந்திக்க முடியாமல் கீழே குனிந்தாள். அப்படி அவள் சட்டென விழிகளைத்தாழ்த்தியதை வெகுவாய் ரசித்த தினகரனும், அடடா! என்ன ஒரு பார்வை இது? என அவள் காதுபடவே சொல்ல திகைப்பாய் நிமிர்ந்தாள் மதுமதி.

அவளை மறுபடியும் உறுத்துப் பார்க்க விளக்கம் கொடுத்தான் அவன். உன் விழிப் பார்வையை பார்த்ததும் வள்ளுவரின் குறள் ஒன்றுதான் ஞாபகம் வருகிறது. குமுறிக்கொண்டு நோக்காமை அல்லால் ஒருகண் சிறக்கணித்தாள் போலநகும் என்று.

அதாவது அழகான பெண்களை ஒரு கண்ணைச் சுருக்கிக் கொண்டு மறுகண்ணால் பார்க்கிற போஸ் ஒன்று

உண்டு. இப்படிப் பார்க்கும் போது, இமைகள் லேசாக மூடி கொஞ்சம் திறந்திருக்கும். மேலும் எந்தக் கண் சுருங்குகிறதோ அந்தப் பக்கத்து உதடு லேசாக விரிந்து ஒரு சைஸாக ரொம்ப நைசாக ஒரு சிரிப்பு இருக்கும். இது கண்ணுக்கு உடையவள் சிரிக்க விரும்பாவிட்டாலும் ஆட்டோமெட்டிக்காக நடக்கும் சிரிப்பு இது. அப்படி வள்ளுவர் விவரித்த கள்ளச் சிரிப்பொன்றை என்னைப் பார்த்து நீ சிரித்து விட்டாய். நான் கொடுத்து வைத்தவன் தான். என ஒரு விளக்கம் கொடுத்து பெரும் புன்னகையொன்றை அதிர விட்டவாறு முடித்தான் தினகரன்.

மதுமதிக்கு ஒரு கணம் நிஜமாகவே என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

சரிதான்! நிஜமாகவே மறை கழன்று விட்ட கேஸ்தான். நேற்றே இந்த லூசுக்கு செவிட்டில் ஒன்று பேரட்டி ருந்தால் இன்று இப்படி எல்லாம் ரோமியோத்தனமாய் உளறிக் கொண்டிருக்காது. விட்டு விட்டோமே! என்ன செய்வது? பார்வை பற்றிய வர்ணனையில் சினம் கொண்டவளாய் நிமிர்ந்து இமைகளை அகல விரித்து அவனை நன்றாக முறைத்தாள்.

மிஸ்டர் இந்த பார்வை உனக்கு வள்ளுவர், சொன்ன பார்வையாக தெரிகிறதா? என்றாள் ஆத்திரமான குரலில்.

அவள் வெகுண்டு கேட்டதற்கு மறுபடியும் அவளை ஆழமாய் உற்றுப் பார்த்து விட்டு, மம் சந்தேகமே இல்லை. இது வள்ளுவர் கூறி பார்வை மட்டுமல்ல, புதிதாய் என்மீது உனக்கு முளைத்திருக்கும் காதல் பார்வையும் கூட என்றான் அமைதியாய்.

பூர்ணம் அதை தான் விடாது அவளை எம்.ஏ. படிப்பிற்கான டியூசன் செல்லும்படி வறுபுறுத்தினாள். அவள் பேசாமல் இருக்கவே தந்தையிடம் போய் சொல்லி தினகரனிடம் டிதீசன் செல்ல முயற்சி செய்தாள்.

பேசாமல் வீட்டிலேயே படித்தால் அவ்வளவு 'ஆர்வம்' ஏற்படாதாம். படிப்பை பாதியிலேயே விட்டு விடுவாளாம். தினகரன் மாதிரி ஒரு பேராசிரியர் வழிகாட்டினால் விரைவாக படித்து படித்து விடலாமாம். டிகிரியும் வாங்கி விடலாமாம். என அதை என்னென்னவோ சொல்லி தந்தையை குடைச்சல் கொடுக்க தந்தையும் மனம் மாறினார்.

அத்தை சொல்வது போல் படித்தால் நல்லது தானே? நீ ஏன் டிதீசன் செல்லக்கூடாது? என வினவ பதில் சொல்ல முடியாமல் விழிக்கத்தான் செய்தாள் அவள்.

கடைசியில் வேறு வழியில்லாது இருவரின் வற்புறுத்தலுக்காக அவள் சம்மதிக்க வேண்டியதாயிற்று. சிங்காரியிடம் போய், என்ன இப்படி ஆயிற்றே? இனி

என்னசெய்வது என அவள் திகைத்துக் கேட்க, சிங்காரி உற்சாகமாய் மதுமதியின் தோள்களைத் தட்டி சிரித்தாள்.

இப்போது புரிந்து விட்டது. சரியான பிளான் கிடைத்து விட்டது என்றாள்

என்ன சொல்கிறாய்?

அக்கா, இப்போது தான் அந்த தினகரன் நம்மிடம் வீணாக வாலாட்டி பிளாக் மெயில் செய்த தினகரனை, பழி வாங்க சரியான சந்தர்ப்பம் அமையப்போகிறது.

எப்படி, நீ சொல்வது புரியவில்லையே?

கொஞ்சம் யோசித்துப் பார். உனக்கே புரியும்

சிங்காரி தலையசைத்துக் கேட்க தனது காது மடல்கள் அதிர தலையாட்டி மறுத்தவள், நீயே சொல்லு...! என்றாள்.

இந்த டியூசன் நாடகம் எல்லாமே தினகரனின் பிளான்தான்! அவன்தான் அத்தையிடம் வலியப் பேசி பெரிதாய் உதவுவது போல் படம் காட்டி உன்னை தினமும் வரவைழக்கப் பார்க்கிறான். அவனது நோக்கமே உன்னை அப்படி வரவழைத்து கால் செய்வது தான்.

அப்படியா?

என்ன அப்படியா ... என்கிறாய்? இது கூடவா உனக்குப் புரியவில்லை. அவன் உன்மேல் காதல் பித்து கொண்டு தானே கைகளில் முத்தம் எல்லாம் கொடுத்து...

அப்படி ஒன்றும் இல்லவே இல்லை.... என்று என்னிடம் சொன்னாரே... இடைமறித்தாள் மதுமதி.

ம்ம்.... அப்படித்தான் சொல்வார். பன் எனக்கு உன் மேல் காதல் பித்து இருக்கிறது. நான் உன்னை காதலிக்கிறேன் என யாரும் உன் ஒத்துக்குவார்களா?

அப்படியானால்... தினகரன் மறுபடியும் ஏதோ பிளான் செய்து தான் என்னை அவனிடத்திற்கு தினம் வரவழைக்கப் பார்க்கிறான் என்கிறாயா?

பலமாய் தலையாட்டினாள் தங்கை.

அதேதான்! இப்போதாவது புரிந்து கொண்டாயே? அவன் செய்வது காதல் ப்ளான். அதனால் இது ஒரு சரியான சந்தர்ப்பம். நாம் திட்டமிட்டபடி அவனை எளிதாய் பழிவாங்கி வடலாம்...

எப்படி? கொஞ்சம் விளக்கமாய் சொல்லு! என்றாள்.

நிதானமாய் விவரித்தாள் சிங்காரி. அவன் உன்னைக் காதலிக்க முயற்சி செய்கிறான் அல்லவா? பதிலுக்கு அவன் காதலை ஏற்றுக் கொள்வது போல் அவனை காதலிப்பது போல் நடி. அவன் நன்கு உன் வலைக்குள் விழுந்ததும்... காதலும் இல்லை. கத்திரிக்காயும் இல்லை. . என அவன் முகத்திலடித்தாற்போல் கூறு... அவன் திகைத்து விடுவான். நாமம் நமக்குத் தொல்லை கொடுத்த அவனை இதன் மூலம் பழி வாங்கி விடலாம்! என்ன சொல்கிறாய்?

சிங்காரியின் யோசனையைக் கேட்டு அலறத்தான் செய்தாள் மதுமதி.

ஐயா! இது... என்ன வம்பு? என்னால் எல்லாம் அப்படி

நடிக்க முடியாது! சே! என்ன ஒரு மடத்தனம்! என்றாள் தலையில் தட்டியபடி மதுமதி.

ஐயா! மடத்தனம் ஒன்றும் இல்லை! அக்கா, நீயே யோசித்துப் பார் அந்தத் தினகரன் எங்கிருந்தோ வந்தவன். நமக்கு விருப்பமில்லாமல் நம் வீட்டு மாடிக்கு குடி வந்து நம் சுதந்திரம் எல்லாவற்றையும் பறித்தவன். அப்பாவையும் அத்மையும் பேச்சில் மயக்கி தன் கைக்குள் போட்டுக் கொண்டு... இப்போது நம் குடும்பத்துக்குள் - பார்க்கிறான். அவனை ஏதாவது வழி செய்தா வேண்டும்.

அதற்காக இப்படியா?

ஏன்... இது வெறும் நடிப்புதானே? இதில் எதற்கு நீ பயப்பட வேண்டும்?

பயமில்லை. வீணாக போய் ஒருவரை மாற்றுகிறோமே... என்ற கவலைதான் ஏற்படுகிறது!

இப்படியாக ஒருவாரம் ஓடி விட்டது.

அன்று வழக்கம் போல் மதுமதி எழுந்து 'காலண்டர் தேதியைக் கிழித்தவள் அப்படியே தினத்தைப் பார்த்து கற்சிலை போல் நின்று விட்டாள்.

பின்னால் காபி கோப்பையுடன் வந்த சிங்காரி அவள் அப்படி பிரமையாய் நிற்பதை பார்த்து தோள்களை தட்டி

உலுக்கினாள்.

பதிலுக்கு தன் சுட்டு விரலால் அன்றை தினத்தை காட்டினாள் மதுமதி.

சிங்காரி புரியாமல் பார்த்தவளுக்கு அவள் காட்டிய காலண்டர் தேதியைப் பார்த்ததும் சகலமும் புரிந்து போயிற்று.

அக்கா, நீ இன்னும் அதை மறக்கவில்லையா? அந்த தேதியைக் கூட ஞாபகம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயா?

அக்கா, நீ இன்னும் அதை மறக்கவில்லையா? அந்த தேதியைக் கூட ஞாபகம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயா?

முகத்தில் கவலை பொங்க வறட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தாள் மதுமதி.

நீயே... ஞாபகம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். சம்பந்தப்பட்ட என்னால் மட்டும் மறந்து விட முடியுமா?

அது.. அது.... ஒருகெட்ட... கெட்ட... கனவு! மறந்துவிடு அக்கா...!

கெட்ட கனவு தான்! ஆனால் நிஜமாகவே நடந்து விட்டதே.

நடந்ததற்காக... வருந்தி பிரயோஜனமில்லை...!

வருந்தி... பிரயோஜனமில்லை தான்! அதற்காக

நினைக்காமல் இருந்துவிட முடியுமா?

சரி! நீ முதலில் இப்படி வா! என அவளை தோளோடு அணைத்து பக்கத்து நாற்காலி இருக்கையில் கொண்டு போய் உட்கார்த்தி வைத்தாள் சிங்காரி.

பின் அவள் குனிந்த தலையை நிமிர்த்தி நேருக்குநேர்

அவள் கண்களைப் பார்த்தவள் படபடவென இமைகளைச் சிமிட்டியபடி பேசினாள்.

இதோ பார்... என் அக்கா மதுமதி... நல்ல அக்காவாம்... துணிச்சலான அக்காவாம்... பழசை எல்லாம் நினைத்து நினைத்து குமைந்து போகிற பயந்தாங்கொள்ளி அக்கா இல்லையாம்.... எங்கே நான் சொன்ன மாதிரி தைரியம் கொண்டு..... என்னைப் பார்த்து சிரி... பார்ப்போம் சிரி...! சிரி.. சிரி...!

சிங்காரி முகத்தை ஆட்டி ஆட்டி கண்களை மேலும் கீழும் உருட்டி சொன்ன விதத்தைப் பார்த்து மதுமதிக்கு நிஜமாகவே சிரிப்பு வந்து விட்டது.

பக்கென சிரித்து விட்டாள்.

ஹப்பா...! அக்கா சிரித்து விட்டாள்! ம்ம்... அப்படி சிரித்துக் கொண்டே காபியைக் குடி.

அதுவும் இது பேஷ்... பேஷ்... காபி! ரொம்ப நன்னா இருக்கும். குடி பார்ப்போம்... என அவள் கைகளில் கோப்பையை திணித்தாள்

சிரிப்பு மாறாமல் குடித்தாள் மதுமதி.

சிங்காரி அவளையே உற்றுப் பார்த்து விட்டு அதைச் சொன்னாள்.

ஆனாலும். கள்ளம் கபடமில்லாத உன் வாழ்க்கையில் போய் அப்படி ஒரு சம்பவம் நடந்து இருக்கக் கூடாது. அக்கா! நினைத்தாலே எரிச்சலாய் தான் இருக்கிறது. எவ்வளவு பெரிய ஏமாற்றம். அது!

எல்லாம் வீதி! என்றாள் மதுமதி. சுருக்கமாக... அது பற்றி

மேற்கொண்டு பேசவிரும்பாதது போல்.

ஆமாம்... பொல்லாத விதி! இப்படித்தான் சினிமாக்களில் கதாநாயகிகள் வசனம் பேசுவார்கள். உடனே கேமிராவும் ஒரு வறண்ட பாலைவனத்தை... அதில் இருக்கும் முள் மரத்தை காட்டும். பின் கதாநாயகியின் முகம் க்ளோசப்பாய் காண்பிக்கப்பட்டு அதில் வட்ட வட்ட கோடுகள் தோன்றி சுற்ற ஆரம்பிக்கும். அதாவது பிளாஷ் பேக் போட்டுமா? என்றாள்.

சிங்காரி சொன்னதுபோல் அப்படி ஒரு சம்பவம், ஒரு நிகழ்ச்சி மதுமதியின் வாழ்க்கையில் நடைபெறும் என கனவில் கூட நினைக்கவில்லை.

ஆனால் நிஜத்தில் நடந்து அவளை மட்டுமல்லாமல் குடும்பத்தையே ஸ்தம்பிக்க வைத்து விட்டது!

சரியாக எட்டு மாதங்களுக்கு முன் நடந்த நிகழ்ச்சி அது.

அப்போது தில்லைநாயகம் பணி நிமித்தம் காரணமாய் தஞ்சாவூரில் தங்கி இருந்த காலம். சிங்காரி ப்ளஸ் ஒன் படிக்க... மதுமதி இளங்கலை படிப்ப முடித்திருந்தாள்.

மேற்கொண்டு படிப்பைத் தொடரவா வேண்டாமா என மதுமதி யோசித்துக் கொண்டிருந்த நேரம்.

அப்போது தான் கல்யாணத் தரகர் ஒருவர் தற்செயலாய் மதுமதியை பார்த்துவிட அக்கம் பக்கம் விசாரித்து அவளைப் பற்றிய முழு விவரங்களையும் தெரிந்து கொண்டார்.

நேராக தில்லை நாயகத்திடம் பேச வந்துவிட்டார். நல்ல வரன் ஒன்று இருக்கிறதாம். மாப்பிள்ளைக்கு அரசாங்கத்தில்

உயர் அதிகாரி பதவியாம். கை நிறைய சம்பளமாம். பெண் வீட்டில் இருந்து பணம், நை என்ற பெரிய எதிர்பாப்பு என்று இல்லையாம். பெண் நல்ல அழகுடன் இருக்க வேண்டும் என்பது தான் அவர்களது ஆசையாம்!.

தரகர் பாட்டுக்கு கடகடவென சொல்லிக் கொண்டு பேச தில்லை நாயகம் அதிரத்தான் செய்தார். நான் ஒன்றும் வரன் தேடவில்லையே. யாருக்கு வரன் சொல்கிறீர்கள்? என்றார் அப்பாவியாய்.

தரகர் சிரித்தபடி, வேறு யார்? அழகுச் சிலை போல் இருக்கும் உங்க பெண்ணிற்கு தான் சொல்கிறேன்! என்றார்.

யார்.... மதுமதிக்கா? அவள் இப்போது தானே டிகிரி முடித்திருக்கிறாள். அதற்குள் என்ன அவசரம்?

அவசரம் இல்லை தான். ஆனால் நான் கொண்டு வந்திருப்பது நல்ல இடம்...

நல்ல இடமா?

ம்ம.... அரசாங்க உத்தியோகம் மிக உயர்ந்த பதவி. சிறு வயதிலேயே இப்படிப்பட்ட உயர் பதவியை அடைந்திருக்கிறார் என்றால்.... மாப்பிள்ளை... திறமையாளவர் என்பது எளிதில் புரிந்து விடும். மேலும், மாப்பிள்ளையின் குடும்பம் நகரிலே மதிப்பு பெற்ற கௌரவமான குடும்பம். உங்கள் வீட்டு பெண்ணை அவர்களது இல்லத்தில் ஒருத்தியாகவே இன்முகாக நடத்துவார்கள். நீங்கள் நன்றாக யோசியுங்கள்.... என்றார்.

தில்லை நாயகம் யோசனையோடு தலையாட்டி அவரை அனுப்பி வைத்தார். அன்று மாலையே மதுமதியிடம் விஷயத்தை

சொல்லி அபிப்பிராயத்தை கேட்டார்.

மதுமதிக்கு ஆச்சரியம். என்ன கல்யாண வரனா? எனக்கா? என்னப்பா இது? எனதிகைத்துதான் போனாள்.

ஆனால் தில்லை நாயகம் தான் வெவ்வேறு கோணங்களில் யோசித்துப் பார்த்தார். தனது வயதான நிலை: தாயில்லாத இரண்டு பெண்களை கரையேற்ற வேண்டிய சூழ்நிலை, பின்னாளில் நல்ல வரனுக்காக பல தரகர்களை தேடி அலைய வேண்டிய நிலையும் ஏற்படுமே என்ற பயமும் என எல்லாம் மனதுள் தோன்றிவிட ஏன் இப்படி ஒரு நல்ல வரன் வலிய வருகிற போது நாமும் முயற்சித்துப்பார்க்கலாமே? என்ற முடிவுக்கு வந்தார்.

அதனாலே தரகருடன் சென்று மாப்பிள்ளையை, அவர் குடும்பத்தையெல்லாம் நன்கு பார்த்து விசாரித்து வந்தார்.

தரகர் சொன்னது போல் மாப்பிள்ளை அரசாங்கத்தில் கெஜட்டட் ரேங்க் என் சொல்லப்படும் உயர் பதவியில் இருந்தார். மாப்பிள்ளை வீட்டார்களும் கௌரமான குடும்பத்து நபர்களாய் பழகுவதற்கு இனிமையானவர்களாய் இருக்க.... அவருக்கே எல்லாம் பிடித்து போனது.

திருப்தியடைந்தவராய் மதுமதியிடம் வந்து பேச்சை ஆரம்பித்தார். இப்போது கல்யாணம் வேண்டாம். வேண்டவே வேண்டாம் என பிடிவாதம் பிடித்த மதுமதி தந்தையின் அந்த வற்புறுத்தலை கண்டு யோசிக்கலானாள்.

இதோ பாரம்மா... எனக்கோ வயதாகி கொண்டே போகிறது. சிறு வயதிலேயே தாயை இழந்தவர்கள் நீங்கள்.

காலாகாலத்தில் எனது கடமைகளை நான் செய்ய வேண்டும் அல்லவா? உனக்குப் பின் உன் தங்கை வேறு இருக்கிறாள். அதனால் நீயே கொஞ்சம் பொறுப்புடன் யோசித்துப் பார். வந்திருப்பது நம் கனவிலும் நினைக்க முடியாத நல்ல வரன். நகை நட்டு என பெரிய எதிர்பார்ப்புகள் இல்லை. முடிந்ததை பேர்டுங்கள்... என தெளிவாய் சொன்னார்கள். அதனால் இது பற்றி நீயே தீவிரமாக யோசித்து ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வா என்றார்.

மதுமதியும் பலமாய் தலையாட்டி மூன்று நாள் தூங்காமல் கொள்ளாமல் யோசித்தாள். அவளுக்கு திருமணம் பற்றி யோசிக்க அப்போது எண்ணமே இல்லாமலும் தந்தையின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் புரிந்தது. அதன்விளக்கமும் அவளை உண்மை நிலையை எண்ணி பார்க்க வைத்தது.

சிங்காரியும் அக்கா, மாப்பிள்ளை வசதியும் கூட, கார் பங்களா என சகல சொகுசு வசதிகளும் உண்டு. பேசாமல் கொஞ்சமும் யோசிக்காமல் மாப்பிள்ளை சாருக்கு தலையை நீட்டு. பொறுப்பான குடும்பத் தலைவியாய் செட்டிலாகி விடு! என உபதேசம் செய்தாள்.

இப்படி தந்தையும், சிங்காரியும் மாறி மாறி பேசி அவளுக்கு உபதேசித்து வற்புறுத்தல் செய்ய கடைசியில் வேறு வழி இல்லாமல் கல்யாணத்திற்கு சம்மதிக்கவே செய்தாள் மதுமதி.

பின் வேகமாய் பெண் பார்க்கும் படலம் நடந்தது. மதுமதியை மாப்பிள்ளை வீட்டில் எல்லோருக்குமே பிடித்துப் போயிற்று. மாப்பிள்ளை மோகனும் நேருக்கு நேர் அவளை

பெண் பார்க்க வந்து புன் சிரிப்பு பொங்க சம்மதம் சொன்னான். அவனை அன்று தான் முதன் முதலாய் மதுமதியும் பார்த்தாள்.

மாநிறம் சுமாரன உயரமுமாய் மோகன் இருந்தாள். அவன் முகத்தில் ஓடிய ஒருவித வசீகரத் தன்மை, குபீர் சிரிப்பு பொங்கும் பேசும் தன்மை மதுமதியை கவரவே செய்தது. அவள் எதிர்பார்த்தது போல் அவன் இல்லையென்றாலும், எதையும் காரணம் காட்டி நிராகரிக்கும்படி இல்லாததால் அவள் மனமுவந்து சம்மதம் சொன்னாள்.

கல்யாண பேச்சி தொடங்கி முகூர்த்த நாள் குறிக்கப்பட்டு கல்யாண காரியங்கள் மளமளவென நடக்க ஆரம்பித்தன.

மதுமதிக்கு ஒரு புறம் ஆச்சரியம். மறுபுறம் திகைப்பு.

அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அவளுக்கு கல்யாணமா? அவளும் சம்மதம் சொல்லி விட்டாளே! சில சமயம் கல்யாணத்தை நினைத்து ஒருவித இனம் புரியாத உற்சாகம் ஏற்பட்டாலும், மறுபுறம் தந்தை தங்கையை எல்லாம் பிரிய வேண்டி இருக்குமே ... என்ற வருத்தமும் குடைய ஆரம்பித்தது. அதையும் தில்லைநாயகம் உணர்ந்தவர், அட, எல்லா பெண்களுக்கும் ஏற்படும் கவலைதானம்மா இது. போக போக சரியாகிவிடும். மேலும் என்கைக் கவனித்துக் கொள்ள சிங்காரி இருக்கிறாள். நீ எதைப் பற்றியும் கவலைப்படாதே என சமாதானப்படுத்தினார்.

ஆனாலும் மதுமதிக்கு உள்ளுக்குள் ஏதோ ஒருவித தயக்கம் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது. ஏதோ ஒரு நல்ல இடம் வருகிறது என்பதற்காக வேறு எந்தவித காரணமோ முயற்சியோ செய்யாமல் கல்யாணத்திற்கு ஒத்துக் கொள்வது

சரியான விஷயமாய் அவளுக்குத் தோன்ற வில்லை. மேலே படித்து வேலை அது இதுவென ஒரு நல்ல நிலைமைக்கு வந்த பின் இந்தக் கல்யாணம் பற்றிய பேச்சை ஆரம்பித்திருக்கலாமே... அதற்குள் என்ன அவசரம்? மனதளவில் அவள் தயாராகி அந்த முடிவை எடுப்பதற்குள் எதற்கு கல்யாணம்?

ஆனாலும் அவளை மீறி நடந்த விஷயங்களை அவளால் தடுக்க முடியவில்லை. மேலும் அப்பாவின் காலா காலத்தில் நான் செய்ய வேண்டிய கடமையல்லவா இது... என்ற வார்த்தைகள் அவளை ஒங்கி மறுத்து பேச முடியாமல் தலையாட்ட வைத்தது. அதனால் விருப்பமில்லா மனதுடன் பலியாடு போல் தான் தயாரானாள் மதுமதி.

கல்யாண வேலைகள் மின்னல் வேகத்தில் நடந்தது. நல்ல டிசைன் பார்த்து அழைப்பிதழ் அடிப்பதிலிருந்து மண்டபம் பிடிப்பது வரை மாப்பிள்ளை வீட்டாரே வலிய வந்து பார்த்துக் கொண்டாவார்கள் எல்லா செலவையும் அவர்களே ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

மிகக் குறுகிய காலத்தில் கல்யாண ஏற்பாடுகள் நடந்தாலும், தில்லை நாயகமும் மதுமதியும் தெரிந்தவர்கள், நண்பர்கள், செந்தபந்தம் என ஒருவர் விடாமல் கல்யாணப் பத்திரிக்கை அனைவருக்கும் வைத்து அழைப்பு விடுத்தனர்.

இதோ இன்று மணநாள்! தோழிகள் சுற்றத்தார் படை குழு மதுமதி ஜொலிக்கும் அழகுடன் சடங்குகள் ஒவ்வொன்றாய் தொடங்கி அரங்கேற ஆரம்பித்தது.

முகூர்த்த நேரம் நெருங்கி விட்டது. அப்போது தான் அந்த

பயங்கர விபரீதம்! பட்டு வேஷடி பட்டுச் சட்டை பளபளப்பில் மாப்பிள்ளை கோலத்தில் உற்சாகமாய் கிளம்பிய மோகன் டக்கென நெஞ்சைப் பிடித்தான் மறுகணமே வலி தாங்காமல் கருண்டுவிழுந்தான்.

எல்லோரும் திகைத்துப் போயினர். கீழே விழுந்தவனைத் தூக்கிக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு கூட்டமாய் விரைந்தனர். ஆனால்...

மோகனுக்கு ஏற்கனவே லோ ப்ளட் பிரஷர். சரியாக கவனிக்காததால் திடீரென பல்ஸ் இறங்கி இதயப் துடிப்பே நின்று விட்டது. இனி செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லை! என டாக்டர்கள் விளக்கமளித்து கைவிரித்து விட்டனர். அப்படியே எல்லோரும் ஸ்தம்பித்து நின்றார்கள்.

கல்யாணத்தன்று மாப்பிள்ளை மரணம் என பேப்பர்களில் கூட விஷயம் செய்தியாய் வந்து விட்டது. நல்ல வேளை! தாலி கட்டுவதற்கு முன் நடந்திருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் அந்தப் பெண் நிலை? இப்படி ஒரு நோய் மாப்பிள்ளைக்கு இருப்பதை மறைத்து கட்டி வைக்கப் பார்த்திருக்கிறார்கள்? என்று கூட்டம் சளசளத்தது.

அப்படியே தலையில் கை வைத்து இடிந்து போனவர்களாய் உடார்ந்து விட்டார்கள். மதுமதியும் தில்லைநாயகமும்.

கல்யாணம் நின்று போய்விட்டதே என்பதைவிட தன் மகள் மதுமதியின் வாழ்க்கையில் இப்படி ஒரு சம்பவமா? தாலி கட்டப்போகும் நேரத்தில் மாப்பிள்ளை இறந்து விடும் அளவுக்கு

ஒரு அசம்பாவிதமா? என்ன கொடுமை இது! என அப்படியே மனம் உடைந்து விட்டார் அவர்.

மதுமதிக்கோ நடப்பதை நடந்து கொண்டிருப்பதை உணர்ந்து கொள்ள முடியாத அளவுக்கு புத்தியே பேதலித்திருந்தது. பிரமை பிடித்தவள் போல தான் மணக்கோலத்தில் தனிருமில் போய் உட்கார்ந்து விட்டாள்.

கல்யாணத்திற்கு வந்த கூட்டங்கள், சொந்த பந்தங்கள் எல்லாம், பாவம் இந்த பெண்! இப்படி ஆகிவிட்டதே... என்ன ஒரு துரதிர்டம் இவளுக்கு! என அவள் காதுபட உச் கொட்டி முணங்கி சென்றது அவளை ஓரளவு நிலைய குலைய வைத்தது.

மெல்ல மெல்லதான் அவளுக்கு தன் கல்யாணம் நின்று விட்டது மாப்பிள்ளை இதயக் கோளாறு ஒன்றினால் இறந்து விட்டார் எல்லாம் முடிந்து விட்டது... என்பது தெள்ளத் தெளிவாக புத்தியில் பட்டது.

நடந்தவைகளை நினைத்துப் பார்த்து கற்சிலை போல் அப்படியே மதுமதி நிற்க அவள் தோள்களைத் தட்டினாள் சிங்காரி.

பழையதை நினைத்தது போதும். என் இனிய அக்காவே, நனவுக்கு வா... ராஜயோகம் உனக்கு காத்திருக்கிறது! என்றாள்.

ராஜயோகமனை?

பின்... துன்பத்திற்கு பின் இன்பம் வரும் என்றுதானே சொல்வார்கள்? மோசமான காலத்தை சூழநிலையைக் கடந்த உனக்கு இனி எல்லாம் ராஜகோகம் தானே?

இன்று உனக்கு அந்த இனிய நாள் அல்லவா? அதை மறக்க.. எங்காவது போவோம்... கவலை தெரியாதவாறு கொண்டாடுவோம்.

ச்சே... அப்படியெல்லாம் எனக்கு ஒன்றும் வருத்தம் இல்லை என குரலில் எதையும் வெளிக்காட்டாதவளாய்.

ம்ஹும்... நீ சொல்லும் தொனி... விதத்திலேயே தெரதிகிறதே! இப்படியே வீட்டிலிருந்தால் மூட் அவுட் ஆகிவிடுவாய். பேசாமல் என்னுடன் வா!

மதுமதிக்கும் அது சரியாகவே பட்டது. மெல்ல தலையசைத்து எங்கு போகலாம்? என்றாள்.

சிங்காரி கன்னத்தில் ஒற்றை விரல் வைத்து தலைசாய யோசித்தவள் உற்சாகமாய் நிமிர்ந்தாள்.

“சினிமா... சினிமா போகலாமா?”

உதட்டைச் சுழித்த மதுமதி, ம்ம்... படம் குப்பை என்றால் தலைவலி தான் வரும்... என்றாள்.

அப்படியானால் மல்லிகா வீட்டுக்கு போகலாம்...

மல்லிகாவா?

அதான் என் டியர் பிரண்ட்! பக்கத்து தெரு மூணாம் வீடு மல்லிகா. அவள் வீட்டில் எல்லோரும் ஏதோ திருமணத்திற்கு வெளி ஊர் சென்றிருக்கிறார்களாம். வீட்டில் தனியே இருக்கிறாள். என்னை வரச் சொல்லி நச்சரித்துக்

கொண்டிருந்தாள். அங்கு போய் ஏதாவது விளையாடுவோம்.

அது.. அது... என்றபடி மதுமதி திரும்பவும் சிந்தனைக்கு போக சிங்கரி செல்லமாய் அவளை தட்டியவள். ரொம்பவும் யோசிக்காதே கிளம்புவோம் என்று பஞ்சரித்தாள்.

“வேறு வழி தோன்றாதவளாய் மதுமதியும் அரை மனதுடன் கிளம்பினாள்”

சிங்காரி சொன்னது போல் மல்லிகா தனியேதான் இருந்தாள். நேரம் போக்க ஆளை தேடிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவர்கள் இருவரும் வந்ததை பார்த்து உற்சாகத்தில் குஷியாகி விட்டாள்.

கொஞ்ச நிமிடங்களிலே சொல்லி வைத்தாற்போல் பக்கத்து வீடுகளில் உள்ள ஹேமா, ரமா, சினேகா என மற்ற தோழிகள் வந்துவிட வீடே கலகலக்க ஆரம்பித்தது.

சீட்டுக்கட்டு, செஸ், ஸ்நாக்கர் என ஒவ்வொன்றாய் ஆடினார்கள். பின் அதுவும் பேராடித்துவிட மல்லிகாவின் யோசனைப்படி ஸ்டிரியோவில் சினிமா பாட்டுக்களை உச்சஸ்தையில் ஒலிக்க வைத்து டான்ஸ் ஆடும் படலத்தை தொடங்கினார்கள். மதுமதி ஆடவதில் நாட்டமில்லாதவளாய் இருக்கையில் உட்கார்ந்து அவர்கள் செய்யும் கூத்துக்களை ரசிக்க ஆரம்பித்தாள்.

ஆள் ஆளுக்கு இடுப்பை ஆட்டி கொண்டு, கனத்த உடம்பை அப்படியும் இப்படியும் நெளித்துக் கொண்டு ஆட்டம் என்கிற பெயரில் என்னென்னவோ சேஷ்டைகள் செய்தனர்.

ஆண்களைப் போல் இடையிடையே உய்... உய்... ஹே... ஹே... என கத்தல்கள் இரைச்சல் வேறு?

“சிங்காரி தான் பங்குக்கு தலைமுடியின் ஸ்டிராப்பை விடுவித்து தலையை விரித்துப் போட்டுக் கொண்டு ஒரு நடனம் ஆடி எல்லோரையும் சிரிக்க வைத்தாள். அவள் போட்ட ஆட்டத்தைப் பார்த்து மதுமதியே அதிர்ந்து, ம்ம்... நம் தங்கை சரியானதுக்குக்காரிதான் என வியப்புக்கு போனாள்.”

ஒரு வழியாக மூன்று மணி நேரத்தை இப்படி ஆட்டம் பாட்டம் கூத்து என ஆக்கிவிட்டு இருவரும் வீடு திரும்பினர். ஆனாலும் உன் யோசனை சரிதான். நேரம் போனதே தெரியவில்லை! என அவளை பாராட்டத்தான் செய்தாள் மதுமதி.

வீடு வந்து சேர்ந்ததும், இனி என்ன ரெஸ்ட் தானே? என சிங்காரி வினவ, இல்லை, டியூசனுக்கு போகிறேன்... என்றாள் மதுமதி.

என்ன அந்த... கொம்பேறி மூக்கனிடமா? அதுவும் இன்று போயா?

அவள் புதுப்புது பெயராய் தினகரனுக்கு வைத்துப் பார்ப்பதை எண்ணி சிரித்தவள் சிங்காரி டியூசன் சமயத்தில் அந்த தினகரன் படிப்பில் அப்படியே ஆழ்ந்து விடுவார். வேறு எது பற்றியும் அவருக்கு சிந்தனை இருக்காது. பதில் சொன்ன மதுமதியை வினோதமாய் தான் உற்று பார்த்தாள் சிங்காரி.

“என்னாயிற்று உனக்கு...?” டக்கென அவனுக்கு கிரேடு உயர்த்தி விட்டாய்.

“கிரேடா? என்ன சொல்கிறாய்?”

அதான்... ன் ல் இருந்து ர்க்கு என்றவள்தொடர்ந்து மதுமதி விழிக்கவும், அதான் தினகரனை மரியாதையாய் அவர், இவர் என அழைக்க ஆரம்பித்து விட்டாயே... அதை சொல்கிறான்.... என விளக்கம் கொடுக்க அவசரமாய் உதட்டை கடித்தாள் மதுமதி.

அட்டா... தன்னை யறியாமல் இப்படி பேசியிருக்கிறோமோ.... எதனால்? என திகைத்து விட்டு அது... அது... வேறு ஒன்றுமில்லை... அவர்... அவர் என்ன இருந்தாலும் வாத்தியார்.. அப்படி அப்படித்தானே? அதான்.... அந்த நினைப்பிலேயே பேசி விட்டேன்! என சமாளிக்கவும் செய்தாள்.

வாத்தியார்... மாணவி நல்ல காம்ப்ளீனேசன் தான்...! ம்ஹு...! நீயும் பெரிய படிப்பாளியாகத்தான் ஆகி விட்டாய்... ம்ம்... படி... படி... நன்றாக படி

“நீ மட்டும் என்னவாம்?”

நான் தெரியாதா? நான் தான் மரமண்டையாயிற்றே! சிரித்துக் கொண்டே ஓடினாள் சிங்காரி.

“பின் கொஞ்ச நேரத்தில் புத்தங்களைத் தூக்கிக் கொண்டு தினகரனிடம் டியூசனுக்கு கிளம்பினாள் மதுமதி.”

வழக்கம் போல் கவனமாய் பாடத்தை நடத்திய தினகரன் ஒரு கட்டத்தில் அதை நிறுத்தி விட்டு அவளை உற்றுப் பார்த்தான்.

அவன் திடீரென அப்படி பார்ப்பதை உணர்ந்து அவளும் திடுக்கிட்டுப் பார்க்க... அவன் அமைதியாக விட்டான்.

“இன்று உனக்கு முக்கியமான, மறக்க முடியாத நாள்தானே? உன் கல்யாணநாள்... கல்யாணம் நின்று போனநாள் தானே?”

தெள்ளத் தெளிவாய் அவன் வார்த்தைகளை உச்சரிக்க தூக்கிவாரிப் போட்டவளாய் அதிர்ந்தாள்

.....
தினகரன் கேட்ட கேள்வியை பார்த்து சப்த நாடி ஒடுங்கி அதிர்ந்தே போய்விட்டாள் மதுமதி.

இன்று உன் கல்யாண நாள். கல்யாணம் நின்று போன நாள்தானே?

இவனுக்கு மட்டும் எப்படி தெரிந்தது? யாருக்கும் தெரியாத ரகசியம் இவனுக்கு மட்டும் எப்படி தெரிந்தது?

அவள் திகைத்துப் பேச்சு வராதவளாய் திருதிருவென விழிக்க, எனக்கு எல்லாம் தெரியும்! எனக் கூறி அவளை மேலும் அதிரவைத்தான் அவள்.

“எல்லாம் தெரியுமா?”

அவள் திணறலாய் கேட்க பெரிதாய் தலையசைத்தான் அவன்.

ம்ம்... எல்லாம் தெரியும். நீ தஞ்சாவூரில் மோகனை கட்டிக் கொள்ள இருந்தது. முகூர்த்த நேரத்தில் துரதிர்ஷ்டவசமாக மோகன் இறந்து போனது! எல்லாம் தெரியும்.

அப்படியானால்... நீங்கள், நீ...ங்...க...ள்.. யார்? மறுபடியும் திணறிகேட்டாள் அவள்.

நான் மோகனின் நண்பன்! திடகாத்திரமாய்

அவனிடமிருந்து அந்த பதில் வர அவளது அதிர்ச்சி பன் மடங்காகியது.

மோகனின் நண்பனா?

ம்ம்... மோகனின் நண்பன் தான்! நான் உன்னை முன்பே பார்த்திருப்பது போல் நீயும் என்னை பார்த்திருக்கிறாய்.

நான் பார்த்திருக்கிறேனா?

தினகரன் வேகமாய் தலை” “மனான், இரு, உனக்கு விவரமாகச் சொல்கிறேன். அன்று தஞ்சாவூரில் கல்யாண மண்டபத்தில் திருமணக் கோலத்தில் நீ இருந்தாய். மோகன் தன் நண்பர்களை எல்லாம் கூட்டிக் கொண்டு வந்து அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான். நீயும் தலையாட்டி வைத்தாய். இப்போது ஞாபகம் வருகிறதா? என்றான்.

“அவள் சற்றே தலைசாய யோசித்தாள்”

அன்று மணவறையில் அவளுக்கு அலங்காரம் நடந்து கொண்டிருந்த போது, மோகன் திடும்மென ஐந்தாறு பேர்களை கூட்டிக் கொண்டு அவள் அறைக்குள் வந்து, நண்பர்களை அறிமுகப்படுத்தியது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

ஆமாம் ஞாபகம் வருகிறது. மோகன் நண்பர்களை அறிமுகப்படுத்தினார்... எனக் கூறியவள், அவசரமாய் அப்படியானால் அந்த நண்பர்களில் ஒருவராய் நீங்கள் நின்று கொண்டிருந்தீர்களா? என்றாள் நம் முடியாதவளாய்

அதேதான்! கரெக்டாக சொல்லிவிட்டாய்! என்றான் தினகரன் பெரிய தலையசைப்புடன். கூடவே அப்படி மோகன் அறிமுகப்படுத்திய போது போட்டோ கிராபர் தற்செயலாய்

அங்கு வர போட்டோ கூட எடுக்கப்பட்டது. உனக்கு அந்த போட்டோ ஆல்பத்தை எடுத்துப் பார்த்தால் ... மோகன் பக்கத்தில் நண்பனாய் நான் நின்று கொண்டிருப்பது புரிந்து விடும்.

அவள் இம்முறை திகைத்து தான் போனாள்.

இவன் சொல்வதை பார்த்தால் இவன் இங்கு எல்லா விஷயங்களையும் தெரிந்து கொண்டு தான் தேடிப்பிடித்து...

அவள் நினைப்பை முடிப்பதற்குள், நீ நினைப்பது சரி, நான் உன்னைப் பற்றி விசாரித்து, உன்னை தேடிப்பிடித்து தான் இங்கு உன் வீட்டு மாடிக்கு கல்லூரி பேராசிரியராய் குடிவந்திருக்கிறேன். நான் பணிமாற்றம் விருப்பமாய் வாங்கியது கூட அதற்காக தான்! கடகடவென அவன் சொல்லிக் கொண்டு போக ஷாக்கடித்தவள் போல் தான் அதிர்ச்சியில் உறைந்தாள்.

எதற்கு...? எல்லாம் எதற்கு? என்றாள் அவள் குரல் கம்ம.

வேறு எதற்கு? நடந்த விஷயங்களுக்கு பிராயச்சித்தம் தேடுவதற்காகத்தான்... என்றான் அவன் அமைதியாக.

“பிராயச்சித்தமா...?”

ம்ம்... மீண்டும் ஒரு போல் நடந்தது எல்லாவற்றையும் சொல்கிறேன். அப்போது தான் உன்னால் எல்லாவற்றையும் புரிந்து கொள்ள முடியும். என்ற பீடிகையுடன் ஆரம்பித்தான் தினகரன். அது அது மோகன் விஷயம்... மோகனுக்கு அந்த ஆபத்தான லோ பிளட் பிரஷர் என சொல்லப்படும் உயர்க் கொல்லி நோய் ஒன்று இருப்பது முன்பே மோகனின் குடும்பத்தாருக்கும் எங்களுக்கு தெரியும் தான். தற்செயலாய்

மோகனின் இந்தக் குறைபாட்டை கண்டுபிடித்த டாக்டர்கள் இது ஆபத்தானது. மோகனுக்கு எந்நேரமும் மரணம் நிகழலாம் என எச்சரித்திருக்கிறார்கள். மோகனும் அந்தக் குறைபாட்டை நீக்க மருத்துவ சிகிச்சையும் எடுத்துக் கொண்டு தான் இருந்தான். அந்த நேரத்திலேயே டாக்டர்கள் தடுத்தும் அவனது விட்டார்கள் அவனுக்கு ஒரு கல்யாணத்தை பண்ணி பார்த்துவிட வேண்டும். நடப்பது நடக்கட்டும் எனகிற விபரீத முடிவை எடுத்தார்கள். உண்மைநிலையைச் சொன்னால் பெண் கிடைக்காது என்பதால் அதை மறைத்தே பெண் தேடினார்கள். அவர்கள் எதிர்பார்த்தது போல் நீயும் வரனாய் அவர்களுக்கு அமைய... உடனே பேச்சு வார்த்தையில் இறங்கி கல்யாண ஏற்பாடுகளை ஆரம்பித்து விட்டார்கள். கூடவே மோகனுக்கு இருந்த அந்த ஆபத்தான நோய் பற்றிய விஷயத்தையும் உங்களுக்கு தெரியாமல் மறைத்து விட்டார்கள். ஆனால் பொல்லாத விதி... என ஒன்று அது இருக்கிறது அல்லவா ... மிகச் சரியாக கல்யாணாத்தினதன்று தன் வேலையைக் காட்டி மோகனை குரூரமாய் பழி வாங்கி விட்டது. மோகனின் குடும்பத்தாரும் உண்மையை மறைத்து கட்டி வைக்க இருந்த தங்களுக்கு சரியான தண்டனை கிடைத்து விட்டதாய் அதிர்ந்து போயினர்.

சொல்லிக் கொண்டிருந்த மோகன் சட்டென நிறுத்திவிட்டு அவை உற்றுப்பார்த்தான்.

“இப்போது புரிகிறதா?” என்றான்.

அவள் நெற்றியில் வெண்மைக் கன்னங்களில் முத்து முத்தாய் ஒளிர்ந்த வியர்வைத் துளிகளை ஒற்றியெடுத்தவாறு திகைப்பு விலகாமல் அவனையே வெறித்தாள்.

அவளால் நம்ப முடியவில்லை. மோகன் கல்யாண தினத்தன்று நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு விழுந்தது தற்செயலாய் ஏற்பட்ட உடல் நோவு என்று தான் நினைத்திருந்தாள்.

ஆனால் இவன் சொல்வதை பார்த்தால் அது தெரிந்தே... நடந்த மோகன் வீட்டு பெரியவர்கள் தெரிந்தே நடத்திய விபரீதம்தான் என இப்போது அல்லவா புரிகிறது?

“கொஞ்சமாவது தன் வாழ்க்கையை ஒரு பெண்ணுக்கு இப்படிப்பட்ட மாப்பிள்ளையை கட்டி வைத்தால்... அவள் எதிர்காலம் என்ன ஆகும்? என சிந்தித்துப் பார்த்தார்களா?”

அல்லது தங்களது உண்மை நிலையை எடுத்து உரைத்தாவது பெண் கேட்டார்களா? இல்லையே எல்லாவற்றையும் மறைத்து அல்லவா நாடகம் போட்டிருக்கிறார்கள். இரக்கமில்லாமல் அவளையும் அவளது குடும்பத்தாரையும் ஏமாற்ற அல்லவா பார்த்திருக்கிறார்கள்?

“அவள் கொதிப்பாய் யோசிக்க அவள் சிந்தனையை உணர்ந்தவன் போல் தினகரன் அவர்கள் மாப்பிள்ளை வீட்டை நிந்தித்து எவ்வித பிரயோஜனமும் இல்லை. அவர்களது செய்த தவறுக்கு பெரும் தண்டனை போல மோகனின் மரணமும் அமைந்துவிட்டது. மம்... பாம் அவர்கள் ...! குரல் கமம பேச்சை நிறுத்தி நிஜமாவே அவர்களுக்கு ஓரிரு நிமிடம் அனுதாபப்பட்டாள் தினகரன்”

மதுமதி அவன் சொன்ன அதிர்ச்சியான விஷயங்களை கேட்டு அப்படியே அசையாமல் ஏறக்குறைய கற்சிலைபோல

ஆகிவிட்டாள்.

அவளை மேலும் அதிர்ச்சியாக்கும் விதமாய் அடுத்த அந்த வார்த்தைகளை முத்தாய் உதிர்த்தான் தினகரன்.

நடந்த எல்லா விஷயங்களையும் நேரில் பார்த்த எனக்கு, உன் மீது இரக்கம், அன்பு காதல் என எல்லாம் வந்து விட அப்படியே உன்னை தேடி ஓடி வந்து விட்டேன்... நான்! என்றான் அமைதியாக.

மதுமதி அதே விருப்புடன் துணிச்சல் கொஞ்சமும் குறையாமல்தான் அன்று டியூசனுக்கு தினகரன் முன் போய் உட்கார்ந்தாள்.

அவன் அவளைப் பார்த்து அந்த வழக்கமான புன்னகை உதிர்த்ததும் வேண்டுமென்றே தலையை ஒருவெட்டு வெட்டி ஒரு வித அலட்சியப் புன்னகையை உதடுகளில் உதிர விட்டாள். நடந்த எதுவும் அவளை பாதிக்கவில்லை. இனியும் பாதிக்காது... என அவனுக்கு புரிய வைக்க வேண்டும்!

அவனும் உற்றுப் பார்த்து விட்டு கைகளைத் தட்டினான்.

வெரிகுட்! இதுதான் ...நான் எதிர்பார்த்தது... இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும்.. என்றான்.

அவள் புருவங்களை உயர்த்தினாள்.

நடந்ததை நினைத்தே புழுங்கிக் கொண்டிருக்காமல் துணிச்சலாய் எந்த பாதிப்பும் இல்லாமல் நடமாட வேண்டும். அதே துணிச்சலுடன் தைரியமாகவும் சில முடிவுகள் எடுக்க வேண்டும்....

என்ன இவன்? நாம் ஒன்று நினைத்து செய்தால் அதற்கே வேறு தொனியில் ஒரு அர்த்தம் கற்பிக்கிறானே... என எரிச்சலானவள், ஹலோ, எனக்கு ஒன்றும் ஆக்ஸிடெண்ட் ஆகவில்லை, கால்கள் ஊனமாகவில்லை. நன்றாகத்தான் இருக்கிறது என்றாள் ஏதோ தான் முடமாகி விட்டதைப் போல் அவன் பரிதாபப்பட்டதற்கு

அவன் தொண்டையை செருமிக் கனைத்தான்.

கூம்..கால்..கில் நன்றாகத் தான் இருக்கிறது...ஆனால் மனசு?

மனசுக்கென்ன? அது ஜாலியாய்த்தான் இறக்கைக்கட்டிக்கொண்டு பறக்கிறது. போதுமா.. கவலைப்பட்டது போதுமா? பாடத்தை ஆரம்பிக்கலாமா? என்றாள் அதே சினத்துடன்.

அட்டா! அழகுப்பெண்களுக்கு கோபம் கூட அழகுதான்... என தனக்குளியே முணுமுணுப்பாய் சிலாகித்தவன், நான் சொல்ல வருவது குற்றமாய் இல்லை... பாராட்டு... என் தைரியத்திற்கான பாராட்டு... என்றான்

விளக்குபவனாய்.

உங்கள் பாராட்டுக்கு ரொம்ப நன்றி சார் பாடத்தை ஆரம்பியுங்கள் சார்! என்றாள் அவளும் அதற்குள் விடாப்பிடியாய்.

அவன் இம்முறை சிரித்து விட்டான். ஏதேது... இம்முறை பாடத்தைத் தவிர வேறெதிலும் கவனம் போய் விடக்கூடாது என்பதில் மதுக்குட்டி குறியாய் இருப்பது போல் தெரிகிறது. என்றான் பீடிகைச்சிரிப்பை விடாமல்.

அவளுக்கு திகைப்புத்தான். குட்டி புட்டி என்றெல்லாம் திடீரென அழைக்க ஆரம்பித்து விட்டானே. மதுக்குட்டியாய்... இவனுக்கு அந்த உரிமையைக் கொடுத்தது யார்?

ஆயினும் எதையும் வெளிக்காட்டாமல் உதடுகளை இறுக்கிக் கொண்டு பேசாமல் இருந்தாள். வேண்டுமென்றே சலனமில்லாமல் வெறும் பார்வை அவனைப் பார்த்தாள்.

அவளை மீண்டும் ஒரு முறை ஆழமாய் பார்த்து விட்டு பாடத்தை ஆரம்பித்து விட்டான் தினகரன்.

ஒரு மணி நேரம் வரை எவ்வித பிரச்சினையுமில்லாமல் பாடத்தில் இருவரும் ஆழ்ந்து விட்டார்கள் என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

பியூசன் முடிந்ததும் எழுந்து கொண்டு வலுக்கட்டாயமாக புன்னகை ஒன்றை உதிர விட்டாள்.

வேண்டுமென்றே வருகிறேன் ஐயா....என கிண்டலு,
குத்தலுமாய் சொல்லிவிட்டு அகன்றாள்.

அப்படியே இரண்டு மூன்று நாட்கள் தொடர்ந்தது.
முன்பு போல் இல்லாமல் அவனது ஒவ்வொரு கேள்விக்கும்
பதிலடி கொடுத்தாள். சில நேரம் வலியப் போய்
வம்புக்கிழுப்பது போல் சீண்டவும் செய்தாள்.

ஊர் உலகத்தில் திருமணத்திற்கு ஒரு பெண் கூட
கிடைக்காமல் சிலர் பெட்டி படுக்கைகளுடன் வந்து சுற்றிக்
கொண்டிருக்கிறார்கள். மகா கேவலம் அல்லவா இது?
என்றாள் அவனிடம் ஒருநாள்.

அவள் தன்னைத்தான் சொல்கிறாள் என
தினகரனுக்கு நன்கு புரிந்தாலும், புரியாத மாதிரி பேசினான்.
என்ன செய்ய அப்படித் தேடிக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு
அழகுப் பெண்கள் என்றால் கொள்ளை ஆசையாய்
இருக்கலாம். அவர்கள் தேடும் அழகுப் பதுமைகள்
யாருக்கோ பயந்து கொண்டு ஏதாவது பொந்தில்
ஒளிந்திருக்கலாம். அவர்களுக்கு தைரியம் கொடுத்து
பொந்தில் இருந்து வெளி வர வைப்பது.. கடமையாய்
அல்லவா போய்விடுகிறது.

நான் யாருக்கும் பயப்படவும் இல்லை. ஒளியவும்
இல்லை. என்றாள் அவள் வெடுக்கென.

இல்லை. நீ பயப்படுகிறாய்... ஒளிந்து ஓடுகிறாய்!

என்றான் அவன் உரத்த குரலில்.

யாருக்கு? என்றாள் அவள் மறுபடியும் கோபமாய்.

விதி! அந்த இரண்டெழுத்து வில்லனுக்கு பயந்து
வாழ்க்கையை எதிர் கொள்ளாமல் ஓடியல்லவா ஒளிகிறாய்?

யார் சொன்னது? அப்படியெல்லாம் இம்மியளவும்
பயம் கிடையாது. எல்லாம் உங்கள் வறட்டுக் கற்பனை!

அப்படியானால் கல்யாணத்திற்கு சம்மதிக்க
வேண்டியதுதானே? ஏன்... வேண்டாம் என கொடி
பிடிக்கிறாய்? என்றான் நேரிடையாய் விஷயத்திற்கு
வந்தாவனாய்.

அது என் இஷ்டம்.. என்றாள் அழுத்தமாய்.

இஷ்டமல்ல... பயம் நீ கோழை! என்றான் அவன்
குரலை அழுத்தியவாறு.

நிமிர்ந்து மை விழிகளால் முறைத்தவள் நிஜமாகவே
அவனது பேச்சில் சூடாகிப் போனாள்.

ஹ லோ மி ஸ்டர்.. உண்மையில் உங்கள்
கோரிக்கைக்கு நான் சம்மதிக்காமல் போனதற்கான
காரணம் என்ன தெரியுமா?

என்ன? என்றான் ஆவலாய்.

அவனை ஏதாவது சொல்லி காயப்படுத்த வேண்டும்
என்ற ஆவேசம் வெறியாய் அவளுள் தகதகத்தது.

உங்களை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை... என்றாள்

சத்தமாய்.

என்ன பிடிக்கவில்லையா? குரலில் அதிர்வோடு கேட்டான் அவன்.

ம்ம்....சத்தமாய் உங்களைப் பிடிக்கவில்லை. ...என்றாள் சத்தமாய்.

என்னபிடிக்கவில்லையா? குரலில் அதிர்வோடு கேட்டான் அவன்.

ம்ம்...சத்தமாய் உங்களைப் பிடிக்கவில்லை. அதிலும் உங்கள் கழுத்துக்கு மேல் மூன்றெழுத்தில் ஒன்று இருக்கிறதே ... அதைப் பார்க்கவே சகிக்கவில்லை. அதைப் போய்யாராவது கட்டிக் கொள்ள விரும்புவார்களா?

சொல்லி விட்டு நிமிர்ந்து அவனை உற்றுப் பார்க்க அவள் நினைப்புக்கு மாறாகச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான் தினகரன்.

அட்டா.. என் பிடிக்காத முகத்தை கூட இவ்வளவு ரசித்துப் பார்த்து வர்ணனை செய்கிறாயே ..நல்ல ரசனைதான் உனக்கு! என்றபடி தினகரன் திரும்பவும் சிரித்தான்.

அந்த வசிகரச் சிரிப்பும் அவனது காந்தக்கண்களும் அவளை என்னவோ செய்தன. வாய் கூசாமல் பொய் சொல்வது என்பது இதுதானோ? என அவளுள் நினைப்பு ஓடியது.

அவன் அத்தோடு நிறுத்தாமல் ஒப்புக் கொள்கிறேன். நான் ஒன்றும் அழகன் இல்லை...என்றான்.

ஆனால் நான் அழகி....! என்றாள் அவள் வேண்டுமென்றே ஒருவித தொனியில்.

தினகரன் தலையாட்டினான்.

அதையும் ஒப்புக் கொள்கிறேன். நீ அழகிதான்!

பின்...இந்த அழகி.. அவளுக்கு ஏற்ற ஒரு அழகனைத்தானே தேர்ந்தெடுத்து மணக்க முடியும்?

அவனது தலை மீண்டும் அசைந்தது. அதுவும் சரிதான். ஆனால் இதற்கு முன்னால் இந்த அழகியை சுமாரான மோகன் என்பவருக்கு நிச்சயிக்கும் போது... அவரது அந்தஸ்தான வேலையும், பணத்தையும் மட்டும் தான் பார்த்தார்கள் என எனக்கு கேள்வி.

அட... சரியாக மடக்குகிறானே...என அவள் வியந்தாலும் விடாப்படியாகதான் அவனிடம் சீறினாள்.

அது முடிந்த...கதை...என்றாள்.

முடிந்த கதைதான் ஆனால் கல்யாணம் நின்றுபோய் விட்டதால் தொடரும் அல்லவா போட வேண்டியிருக்கிறது?

அதெல்லாம் தேவையில்லாதது. என தலையை நிமிர்த்தி முகத்தை வெட்டிக் காண்பித்தவள், இதோ..என்னை நன்றாக பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். என்

அழகுக்கு ஏற்ற ஒரு அழகன் உங்கள் கண்களில் பட்டால் மட்டும் சொல்லுங்கள். உடனே கழுத்தை நீட்டுகிறேன். அதைவிட்டு விட்டு கண்ட கண்ட முஞ்சுகளைப் போய்...

அவன் முறைத்து பார்க்கவும் அத்தோடு நிறுத்தி உதடுகளை இறுக்கமாக்கிக் கொண்டு பேச்சை விட்டான்.

சரிதான்! இனி தம்பட்டம் ஒன்று வாங்கி ஊரறிய முரசு கொட்டி அந்த அழகனைத் தேட ஆரம்பித்து விடுகிறேன், போதுமா? என்றவன் நிறுத்தி அவளைக் கூர்ந்து நோக்கினான். அப்படியே உனக்கும் ஒரு தம்பட்டம் தருகிறேன். நீயும் உன் அழகைப் பற்றி தெரியாதவர்களுக்கு பறைசாற்றலாம் அல்லவா? என்றான்.

ம்ம்.. அது தேவையில்லை. ...நான் ..நான்... சரியான திமிர்க்காரியாக்கும்! சொல்லி விட்டு சட்டென உதட்டைக் கடித்தாள் அவள். ஐயையோ! என்ன இது? எதற்காக இப்படித் தன்னைத்தானே புகழ்வது போல் அவள் பேசி அவனுக்குத் தன்னைப் பற்றி ... இவள் கர்வம் பிடித்தவள் திமிர்காரி என்றெல்லாம் எண்ணம் வர வேண்டும் என்பதற்காக வேண்டுமென்றே வார்த்தைகளால் அவனைச் சீண்டிக் காயப்படுத்தினாளோ.. அதை வாய் தவறி அவளே போட்டு உடைத்து விட்டாளே!

சட்டென குட்டு வெளிப்பட்டு விட்டதைப் போல் பதறி விழிக்கத்தான் செய்தாள் அவள்.

அவன் தினகரன் அவள் சொல்லியதையும் சொல்லி விட்டு உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு வழிப்பதையும் பார்த்தவன். அட்டா.. இவள் இவ்வளவு நேரம் செய்தது நடிப்பா? நடிப்புதானா? என நொடியில் புரிந்து கொண்டு நிம்மதியான பின் நிம்மதியுடன் சிரிப்பை பெரிதாக்கினான்.

நான் ஒத்துக் கொள்கிறேன். நீ சரியான திமிர்காரிதான்! போதுமா? போதும் தானே? என்றான் நகைப்பை விடாமல்.

முன்தினம் டியூசனில் பேச்சினால் வந்த நெருக்கம் அடுத்தடுத்த நாட்களும் தொடர்ந்தது. பாடத்தை முடித்து விட்டு கடைசியில் நேரத்தை ஒதுக்கி ஐந்து பத்து நிமிடங்கள் இருவரும் பொது விஷயங்களைப் பேசலாயினர்.

அதுவரை அவனது குடும்பத்தை பற்றி எதுவும் அறியாதவள், ஆவலாய் கேட்க ஆரம்பித்தாள். தாய் தந்தையரை சிறு வயதிலேயே பறி கொடுத்து விட்டு பாட்டியின் அரவணைப்பில் படித்து வளர்ந்தவனாம். கல்லூரிப்படிப்பை நெருங்கும் போது அந்தப் பாட்டியும் மறைந்து விட தனிக் கட்டையாவே படித்து தனக்கென ஒரு வேலையும் தேடிக்கொண்டானாம்.

அவன் சொல்லச்சொல்ல இவனுக்குள் இப்படி ஒரு சோகம் இருக்கிறதா? என்ற இரக்கமே பிறந்தது அவளுள்.

சொந்த பந்தங்கள் இல்லாமல்... வளர்ந்திருக்கிறீர்கள்... ஐயோ... ரொம்ப பாவம் நீங்கள் என்றாள் வருத்தம் தொனித்த குரலில்.

அப்படித்தான்... இரக்கப்படு... இரக்கப்படு... என்றான் அவன் அவசரக்குரலில்.

அவள் புரியாமல் விழித்தாள்.

என் மேல் யாராவது இரக்கப்படுவது எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும். அதனால்.. பிளீஸ் .. இன்னும் இரக்கப்படு... இன்னும் கொஞ்சம்.. கெஞ்சுவது போல் குறுநகையோடு அவன் கேட்க அவள் தன்னைக் கேலி செய்வதைப் புரிந்து கொண்டு சிரித்தாள்.

பின் சிரிப்பை நிறுத்தி உண்மையைச் சொல்லுங்கள் உங்களுக்கு அப்படி உறவுகள் யாரும் இல்லாமல் தனிக்கட்டையாக வளர்ந்தது வருத்தம் அளிக்க வில்லை? என்றாள்.

வருத்தம் தான் என்ன செய்வது? ஆனால் நம்மை மீறி சில விஷயங்கள் நடக்கும் போது ஜீரணித்துத்தானே ஆக வேண்டும். அதற்காக கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தால் ஒன்றும் ஆகாது.

அவள் வைத்த விழிகளை மாற்றாமல் அவனையே

பார்த்துக் கொண்டிருக்க அவன் தொடர்ந்து விளக்கினான்.

வாழ்க்கை என்றால் மேடு பள்ளங்களைச் சகித்துக்கொண்டு வாழ நிறைய இருக்கும். நாம் தான் சகித்துக் கொண்டு வாழ வேண்டும். துணிச்சலாய் பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ள வேண்டும். சிலரைப் போல் ஓடி ஒளியக்கூடாது. என அவன் முடித்த உடன் தான் அவளுக்கு சுருக்கென உரைத்தது.

அட்டா... இவன் சுற்றிச் சுற்றி நம் விஷயத்திற்கே வந்து புத்திமதி சொல்கிறானே.. என எரிச்சலானவள் போல் நீங்கள் சொல்லும் அறிவுரை யாருக்கு... எனக்குத்தானா? என்றாள்.

புரிந்து கொண்டால் சரி என்றான் அவன் சுருக்கமாய்

அவள் நிமிர்ந்து கண்களை விரித்தாள். ஹலோ, மிஸ்டர் தினகரன், நீங்கள் என்னைப் பற்றி என்னதான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? என்றாள் கொஞ்சம் சினமாய்.

அவள் திடுமென கேட்டதும் அவன் புரியாமல் விழித்தான்.

அவளே தொடர்ந்து அதாவது.. நான் அப்படி என் திருமணம் தடைப்பட்டு விட்டதால்.. அதற்காக மனம் உடைந்து தினம் தினம் குமைந்து கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதாய் தானே உங்கள் நினைப்பு? எனக் கேட்க

அவன் அதை ஆமோதிப்பது போல் மெல்ல தலையசைத்தான்.

அவள் வேகமாய் தலையை வெட்டிக் காட்டியவள். அதுதான் இல்லை! நான் அது பற்றி கவலைப்படுவதை நிறுத்தி எவ்வளவோ நாட்கள் ஆயிற்று. சொல்லப்போனால் அப்படி ஒன்று என் வாழ்க்கையில் நடந்ததையே நான் மறந்து விட்டேன். இப்போதெல்லாம் நான் தினம் தினம் உங்களோடு சிரித்து பேசி எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறேன் தெரியுமா? என பெரிதாய் தான் சந்தோஷமாய் இருப்பதை அவனுக்கு காட்டிக் கொள்ள வேண்டும் போல் பேசி முடித்தாள். அவனோ அவள் வார்த்தைகளையே வாக்காய் ஏற்றுக் கொண்டு அடுத்த கேள்வியை விசினான். அதாவது... என்னுடம் இருக்கும்போது சிரித்துப் பேசி மகிழ்ச்சியாய் இருக்கிறாய் அப்படித்தானே? “அவன் கேட்டதும் தான் பேச்சில் தான் அப்படியே உளறி இருப்பதை உணர்ந்து துணுகுற்றவளாய் கன்னங்கள் சூடேற ஆரம்பித்தது அவளுக்கு. அவன் கண்களை அலையவிட்டு அவளை குறுகுறுப்பாய் பார்ப்பது வேறு அவளை என்னவோ செய்தது” தவிப்பாய் அவளை ஓரிரு நிமிடங்கள் அப்படியே விட்டவன் அதற்கு மேலும் அவளைச் சங்கடப்படுத்த விரும்பாதவனாய் நான் சொன்னது பாடம் நடத்தும் நேரங்களில் நாம் நம்மை மறந்து படிப்பில் மூழ்கி விடுவோம். கவலைகளை மறந்து விடுவோம்... சரிதானே? எனவும் தலையசைத்து சமாளித்தாள். அத்தோடு அன்று விடைபெற்று ஓடி வந்து விட்டாள். ஆனால் இரவு முழுவதும் டியூசனில் நடந்ததை

பார்த்துக் கொண்டே ஆர்வமாய் இருப்பதையும் உணர்ந்து... எதனால் இந்த பரபரப்பு? திடீரென எப்படி வந்தது? என திடுக்கிடலாகவே அறிந்து பதில் காண முடியாமல் தவிக்கவும் ஆரம்பித்தாள். “ஆனால் சிங்காரிக்கு தான் கொஞ்சம் சந்தேகம் வந்து விட்டது. அவள் துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு டியூசன் கிளம்பிச் செல்வதையும், முன்பு போல் தினகரனை மட்டம் தட்டி பேசாமல் இருப்பதையும் உற்றுக் கவனித்து விட்டு ஒரு நாள் கேட்டே விட்டாள்.”

என்னக்கா... ஒரு மாதிரியாய் ஆகிவிட்டாய்? என்றாள்

அவள் எதையோ தான் பயப்படுவதைக் கேட்க வருகிறாள் என்பதை உணர்ந்த மதுமதிக்கு படப்பு தான் அதிகமாகியது. இருந்தாலும் மறைத்துக் கொண்டு நீ என்ன சொல்கிறாய்? என்றாள் சலனமற்ற குரலோடு. முன்பு போல் நீ இல்லையே...? என்றாள் பீடிகையுடன் சிங்காரி.

இல்லையே... எப்போதும் போல் தான் இருக்கிறேன். பார் இன்னும் உஜாலாவுக்கு கூட நான் மாறவில்லை! என சொல்லியவள் பெரிய நகைச்சுவை போலவும் சிரிக்கவும் முயன்றாள்.

“ஆனால் சிங்காரியின் உருட்டும் கண்கள் தன்னையே நோட்டமட்டு துளைப்பதைக் கண்டு முகத்தை திருப்பியபடி, என்னவோ கேட்க வருகிறாய். நேரடியாக கேளேன. எதற்காக தலையைச் சுற்றுகிறாய்? என்றவள் உடனே சிங்கரி பட்டென எல்லாம் அந்த... மாரிப்போர்ஷன்ல நெட்டை கொக்கு விஷயம் தான்! முன்பெல்லாம் அந்த லூசுவை பற்றி அடிக்கடி கேலி செய்வாய். கிண்டலாய் பேசுவோம். இப்போது

அப்படியெல்லாம் சொல்வதில்லையே அதனால் ஒருவேளை ...
ஒருவேளை..."

சிங்காரிநிறுத்த மதுமதிபடபடத்தாள்

ம்ம்.. கேளு... ஒரு வேளை?

ஒருவேளை அந்த நெட்ட கொக்கு உன்னை வசியம்
பண்ணி விட்டதா... அதான் நீயும் பெட்டி பாம்பாய்
அடங்கிவிட்டாயா... என மறுபடியும் பாதியில் நிறுத்தி
அவளையே உற்றுப்பார்த்தாள் சிங்காரி.

நல்ல கற்பனைதான்! சொல்லியபடி தன் அத்தனை
பற்களும் தெரிய வேகமாய் சிரித்தாள் மதுமதி.

என்ன சிரிக்கிறாய்...?

பின் சிரிக்காமல் என்ன செய்வது? நீ தான் முக்கியமான
ஒன்றை மறந்துவிட்டாயே?

முக்கியமான ஒன்றா?

ஆமாம் நாம் இருவரும் அந்த தினகரன் விஷயத்தில் என்ன
முடிவெடுத்தோம்? கோஞ்சம் யோசித்துப் பார்! இனி நாம்
தினகரனை பொருட்படுத்தக்கூடாது. கொஞ்சமேனும் சட்டை
செய்யக்கூடாது என்றுதானே?

அவள் சொல்ல அதை ஆமோதிப்பது போல் சிங்கார
தலையாட்டினாள்.

இப்போது புரிகிறதா? அதனால்தான் நான் அந்த
தினகரனை பற்றி கொஞ்சங்கூட சிந்திப்பதே கிடையாது.
சட்டை செய்வது இல்லை. அதனால் அவன் பற்றிப் பேசுவதும்
இல்லை.

அவள் படபடவென சொல்லி முடித்ததும் நம்பியவளாய்
உற்சாகமாகி கொண்டாள் சிங்காரி. நல்ல வேளை! நான் கூட
பயந்து விட்டேன். அந்த மன்மத கொக்கு உன்னை பேச்சில்,
கண்ணால் மயக்கி காதல் கீதல் என எதிலாவது தள்ளிவிட்டு
விட்டதோ என்று..... சிங்காரி பளீரென சிரிக்க...

வேண்டுமென்றே உதட்டை சிலிப்பு முகத்தை
வெட்டிக்கொண்டாள் மதுமதி.

அடடா, என்ன ஒரு பயம் உனக்கு! அந்த தினகரன்
சொன்னால், அவன் மன்மதப் பார்வை வீசினால் உடனே
தொபுக்கடர் என காதல் கடலில் விழுந்து விடுவேனாக்கும்...?
நல்ல ஆளம்மா நீ! என்றபடி புன்னகைக்க அவள் சிரிப்பில்
சிங்காரியும் சேர்ந்து கொண்டாள்.

பின் என் அக்காவை பற்றி எனக்கு தெரியாதா? சரியான
சாமியாரினி ஆயிற்றே! என்றபடி பக்கத்தில் வந்து அவள்
கழுத்தை வளைத்துக் கொண்டாள் சிங்காரி.

அவள் சிங்காரி அப்படி கள்ளங் கபடமில்லாமல் கழுத்தை
வளைத்து முகத்தோடு முகம் வைத்து சிறு பிள்ளைபோல் முட்ட
இவளிடம் உண்மையை மறைக்கிறோமோ? அல்லது
எதையாவது மறைக்கிறோமோ? என்ற சந்தேகமும் மதுமதிக்கு
வந்தது.

உண்மையை சொல்ல வேண்டுமானால் முன்பு போல்
இல்லாமல் இப்போது தினகரனிடம் தினம்தினம் இலகுவாய்
ஒருவித நெருக்கத்தோடு பேசுவதையும், சிரிக்க சிரிக்கப்
பேசுவதையும் அல்லவா வெளிப்படையாய் சிங்காரியிடம்

சொல்லியிருக்க வேண்டும்?

அதை சொல்லாமல் மறைத்து விட்டாளே ! அது ஏன்? சிங்காரி தப்பாக எண்ணி விடுவாள் என்றா... அல்லது உண்மையில் அவள் சிங்காரி நினைப்பது போல் தப்பாய் தான் பழகிக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதாலா?

கேள்விகளுக்கு பதில் கிடைக்காமல் மறுபடியும் குழம்பித்தான் போனாள். ஆனால் அவளது கேள்விகளுக்கு பதில் அளிக்கும் வண்ணம் மறுவாரம் தினகரன் நடந்து கொண்டது.... அவளை நிஜமாகவே தூக்கியடிக்கத்தான் செய்தது.

13

பேசுவது இருவருக்கும் எவ்வித தடங்கலின்றி சுலபமாகி விட்டதாலோ என்னவோ தினகரனு சரி மதுமதியுமசரி பொது விஷயங்களிலிருந்து உலக விஷயங்கள் வரை ஒன்று விடாமல் பேசினர்.

ஆயினும் வழக்கமான கேலி, குறும்பு கிண்டல் அவர்கள் பேச்சில் இடம் பெறாமல் இல்லை. அன்று டியூசனுக்கு வந்த மதுமதியைப் பார்த்த தினகரன் அடடா, உன் கூந்தலழகு அம்பிகாபதியை அல்லவா நினைவுபடுத்திகிறது என்றான்.

"என்ன சொல்கிறீர்கள்... புரியவில்லையே?"

அதாவது பழைய சங்க இலக்கியத்தில் அம்பிகாபதி தன் காதலியைப் பற்றி வர்ணிக்கும் போது, சற்றே சரிந்த குழல் அசைய என்பான். அதாவது கொஞ்சம் சரிந்த கூந்தல் எனப்

பொருள்படும் வந்தல் என்பது கொஞ்சம் சரிந்து புறங்கழுத்தை மூடினால் தான் அழகு அதிகரிக்கும். அதைத்தான் சற்றே சரிந்து இருப்பது அழகு என புகழ்கிறான். அது போல் தான் உனது கூந்தலும் சற்றே கழுததில் தோள்களில் சரிந்து அழகுபட காட்சியளிக்கிறது.. என் விளக்கம் அளித்து முடிக்கவும் மதுமதி அடக்க முடியாமல் கலீர் சிரிப்பு சிரிக்கவும் சரியாக இருந்தது.

"என்னாயிற்று....? எதற்கு சிரிக்கிறாய்?"

"சிரிப்பை அடக்கியவள், அப்படியே திரும்பி கண்ணாடியில் உங்கள் தலைக்கேசத்தைப் பாருங்கள். குச்சி குச்சியாய்... சிலிர்த்துக் கொண்டு .. படை வீரர்கள் வேல் கம்பையும் குத்தீட்டிகளையும், பிடித்துக் கொண்டு... அணிவகுத்து நிற்பதை போல்... என்றவள் நிறுத்தி, இதுவும்... சங்க கால போர்க்காட்சியை நினைவு படுத்துவது போல் தானே இருக்கிறது? என அவள் புருவம் உயர்த்தி கேட்பும் அவனும் ஷாம்பூ போட்டு இன்று குளித்ததினால் ஏற்பட்ட விளைவு! என்றபடி சிரிக்க ஆரம்பித்தான்."

மதுமதி தொடர்ந்து சிரிக்கவும் அவள் முத்துப் பல் அழகை உற்றுப் பார்த்து வபிட்டு, அ அதே அம்பிகாபதி காதலி காதலனைப் பார்த்து புன்னகைப்பது பற்றியும் ஓரிடத்தில் அழகாக விளக்குகிறான். அதாவது காதலி தன் காதலை காதலனுக்கு தெரிவிக்க வேறு ஒன்றும் செய்யவில்லையாம்! அவனைப் பார்த்தும் நகுகிறாள்! முறுவலிக்கிறாள்! புன்னகை செய்கிறாள்! அவ்வளவு தான்! அதாவது மூன்று செய்கையும் ஒன்றுதான் ஆனால், அவள் அதை வேறுபடுத்தி ஒவ்வொன்றையும் செய்து புன்னகையின் மூலமேதனது காதலை

புரிய வைக்கிறாளாம். அம்பிகாபதியின் கதையில் இப்படியெல்லாம் வருகிறது... அவன்சொல்லி முடித்து விட்டு அவளை பார்க்க அவள் வேண்டுமென்றே சலனம் இல்லாதவளாய், ஒரு புன்னகைக்கு இவ்வளவு அர்த்தமா? என்றாள்.

அவனோ பேச்சை திருப்பும் வகையில் அம்பிகாபதி சொன்ன புன்னகைக்கான அர்த்தத்தை விடு. உன் புன்னகைக்கு என்ன அர்த்தம்? என்றான்.

“அவன் எதற்கோ சுற்றி வளைக்கிறான் என்பதை உணர்ந்தவள் மீண்டும் அமைதியாக. வேறு என்ன? நகைச்சுவைதான்! என்றாள்”

என்னநகைச்சுவையா? வேறு ஒன்றும் இல்லையா?

“வேறு ஒன்றும் இல்லை”

திர்க்கமாய் சொல்வது போல் சொல்லிவிட்டு அவள் எழுந்து கொண்டு தனது புத்தகங்களோடு கிளம்பப் போனாள்.

தினகரன் அவனும் எழுந்தவன் அவள் சற்றும் எதிர்பாராத நேரத்தில் டக்கென அவள் கைகளை பிடித்து தன் பக்கம் இழுத்தான்.

“அப்படியே கொஞ்சமும் எதிர்பாராத மதுமதி திகைப்பு மேலானவளாய் ஸ்தம்பித்து தான் நின்றாள்”

“அதை அனுமதிக்கவோ எதிர்க்கவோ மனமின்றி அவள் மனம் தடுமாறியதாலோ என்னவோ அவன் இழுத்த இழுப்பிற்கு உடம்பு தானாக போய் அவன் மேல் சாய்ந்து கொண்டது. அபயம்

கிடைத்தது போல் அவள் தலையும் அவனது நெஞ்சில் பொதிந்து... ஓரிரு நிமிடங்கள் இந்த நிலை நீடித்தது என சொல்லலாம்.”

பின் தினகரன் மெல்ல குனிந்து அவள் முகத்தை நிமிர்த்தினான். அவளும் மைவிழிகளை முழுமையாக விரித்து பார்த்தான்.

“அதை அப்படியே விழுங்குவது போல் ஆசையாய் உற்றுக் கவனித்தவன் உன் கண்கள் என்னை ஏமாற்றவில்லை. அது எப்போதும் உண்மையை நீ என்னை காதலிப்பதை உணர்த்தி பேசிக்கொண்டு இருக்கிறது. ஆனால் அந்த உனது பொல்லாத செவ்விழிகள் இருக்கிறதே... அது தான் என்னிடம் பொய் பொய்யாக கதைகள் பேசி என்னை மலைக்க வைக்கிறது.”

அவள் அவன் சொல்வதின் அர்த்தம் உணர்ந்து முகம் குடேறயவளாய் குனிந்தாள். மெல்ல மறுபடியும் நிமிர்த்தி ஆசையாய் அவள் முகத்தை பார்த்தான்.

“வேஷம் போதும் மது நம் இருவரும் அதை கலைந்துவிடுவோம். எத்தனை நாட்கள் தான் விஷயத்தை மறைத்துக் கொண்டு குண்டு சட்டியில் குதரை ஓட்டுவது? முதலில் கொஞ்சம் வெளியே வா அதுவும் எனக்காக... ப்ளிஸ் எனக்காக!”

கொஞ்சலும், கெஞ்சலுமாய் அவன் வார்த்தைகள் ஒலிக்க மதுமதியின் முகம் புன்னகைக்கு மாறியது. நிஜமாகவே மனம்

கரைந்தவளாய் இருக்கத்திலிருந்து இயல்புக்கு வந்தாள். இனியும் வார்த்தைகள் இன்றி அப்படியே தலையசைக்க ஆரம்பித்தாள்.

அதை வெகுவாய் ரசித்தவன் செல்லமாய் அவளது அழகான தலை கேசத்தை ஒரு தட்டு தட்டினான்! ஆனாலும் நீ மோசம் என்றான் ஒருவித அசுவை குரலில்.

“என்ன மோசமா?” என்றாள் அவள் புருவம் உயர்த்தி திடுக்கலுடன்...

“அட இப்படி புருவம் உயர உதடுகள் குவிய நீ வியந்து பார்க்ககூடும் போஸ் கூட... யப்பாய் என்னமாய் இருக்கிறது...! என வியந்து வாய்விட்டு வாய்விட்டு ரசித்தவன், அட அசட்டு கண்மணியே! இப்படி பளிரிடும் ரதி அழகை வைத்துக் கொண்டு அதை கண்டு மயங்காமல் நான் இறக்கப்பட்டு உன்னை காதலிக்க வந்தாய் சொன்ன உன் அறிவு கொழுந்தை எங்குதான் கொண்டு வைப்பது?” என்றான் கேலியும் கிண்டலுமாய்.

அவன் நிஜமாகவே தன்னை உளமாற ரசித்து, வியந்து விரும்புகிறான் என்பதை ஒரு கணம் உணர்ந்தவன் தலை கிறுகிறுக்கும் புளகாங்கிதத்துடன் முகம் சிவக்க குனிந்தான். வெட்கம் தாளாமல் உதடு கடித்தாள்.

அவன் விடவில்லை முகம்நிமிர்த்தி குறும்பு சிரிப்புடன் பார்த்தவன் இதோ! இதோ! இப்படி வெட்கப்பட்டால் மட்டும் போதாது... இந்த ரதி தேவி தன் மலர்க்கரங்களை இருபுறமும் அனுப்பி இந்த மன்னவனின் திருமேனியை இப்படி அனைத்து பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்போது தான் காதலை ஆதரிப்பதற்கான அடையாளமாய் கருதப்படும். என்பபடி அவளது கரங்களை எடுத்து தன்னை வளைத்து பிடிக்க

வைத்தான்.

உடும்பு பிடியாய் பிடித்தாள் அவள். அந்த பிடியின் இருக்கமே அவள் கொண்டிருந்த காதலை அவனுக்கு உணர்த்துவதாய் இருந்தது.

அவன் இதழ் சிரிப்பும் அவள் முகம் பார்த்தான்.

நன்றாக யோசித்து சொல். நம் இருவருக்கும் இடையே ஒரு வித அன்பு காதல் இருந்ததை நீ உணர்ந்தாயா...? இல்லையா? என்றான் ஏக்கமான குரலில்.

அவள் வில் புருவங்களை உயர்த்தினாள்.

என்ன இப்படி கேட்டு விட்டீர்கள்? அதை அந்த காதல் உணர்வை பரிபூரணமாய் உணர்ந்ததால் தானே... நீங்கள் முதல் முறையாய் என்னை சட்டென இழுத்து அனைத்த போது.. கோபமில்லாமல் அனுமதித்தேன். பின் அதே போல் உங்களை நான் அனைத்தும் கூட, அதே காரணத்தினால் தானே? எல்லாம் புரிந்தும் புரியாதது போல் கேட்டால் எப்படி?

அவள் துடிப்பாய் கேட்டதும் குவிந்த அவள் இடையை இறுகப் பற்றி தன்னோடு சாய்த்தவன், அதாவது காதலுக்காக... அந்தக் காதலை மறைத்து தியாகம் பண்ண முயன்றிருக்கிறாய்.. செய்திருக்கறாய்... அத்தோடு நில்லாமல் அந்த கோமாளிக் கூத்தை நானும் செய்ய வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்திருக்கிறாய்... நல்ல பெண்ணம்மா. நீ புகழ்வது போல் சொல்லி விட்டு அவள் தலையில் செல்லமாய் குட்டவும் செய்தான் அவன்.

அதற்கு பெரிதாய் வலிப்பது போல் பாவனை காட்டி விட்டுச் சிரித்தவள் ஏன்... எனக்காக எனக்காக... அதைச் செய்யமாட்டீர்களா? என்றாள் துடுக்காய்.

அவன் தினகரன் யோசிப்பது போல் புருவம் உயர

முகத்தைக் கொண்டு போனவன், மறு நிமிடமே. “உனக்காக அதை செய்வேன். ஆனால் இப்போதல்ல... அடுத்த பிறவியிலே!” என முடித்து வசீகரச்சிரிப்பு சிரித்தான்.

“ஓ ஹோ! இன்னமும் ஐயாவிற்கு அப்படி ஓர் ஆசையிருக்கிறதா?” என்றபடி குனிந்து சிரித்த அவன் தலைக் கேசத்தை படபடவென விரல்களால் கலைத்து காட்டியவள், “அப்படியானால் இனி இந்தப் பிறவியில் என்னதான் செய்வதாக உத்தேசமோ?” எனவும் கேட்டு சிரிக்கவும் செய்தாள்.

அவன் பதில் சொல்லாமல் அவளை அப்படியே பூக்குவியல் போல், அள்ளினான். நெஞ்சார அணைத்தான். முத்தமிட்டான். பின் விடுவித்துவிட்டு “இப்போது நான் உனக்கு ஆசரியர். நீ எனது டியூசன் மாணவி, எங்கே நான் செய்ததை எல்லாம் ஒரு முறை மீண்டும் எனக்குச் செய்து காட்டு...” என்றான் குறும்பாய் விரட்டுவது போன்ற தொனியல்.

அவன் முக்கை பிடித்து கிடுகிடுவென ஆட்டியவள் சிவந்த முகத்துடனே, “வெட்கப்பட்டு செய்ய மாட்டேன என்று நினைத்தீர்களோ? ஆசிரியரின் சொல்லை தட்டாத மாணவி நான். இப்போது பாருங்கள்” என்றபடி எம்பி கரங்களால் அவனை இறுக அணைத்துக் கொண்டாள் மதுமதி.

விநியோக உரிமை

ராஜ்ரீ பப்ளிகேஷன்ஸ்

7/4, வி.என்.தாஸ் ரோடு, பார்டர் தோட்டம், அண்ணாசாலை,

சென்னை - 600 002. செல் : 94441-11767

Owned and Published by G. Velayutham on behalf of Govindaswamy Publications, 42, Harrington Road, Chennai-30. and printed at Premium Prints, Chennai-2. Editor : G. S. Manian. Cell : 98424- 49517